

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐτάμηνα δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρίτ. 50. Αἰθιοπικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κοιτῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομηταὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουόπουτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούπου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 6 Ὀκτωβρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 45

ΑΡΙΕΛ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΤΡΙΚΥΜΙΑ» ΤΟΥ ΣΑΞΠΗΡ (*)

Εἶναι μιὰ θάλασσα, αὐτὴ ἡ ἴδια ποὺ τυλίγει καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ εἶναι δόξατα κλειστὴ σὺς μεγάλες παλίσροιοις τῶν ὠκεανῶν. Ἀπὸ παντοῦ τὴν τριγυρίζουν χῶρες εὐφορὲς καὶ χαρούμενες — καὶ γι' αὐτὸ τῆς ἐδωσαν καὶ ἄνομα Μεσόγειος. Τὰ ἡ-συχὰ καὶ διάφανα νερά της καθρεφτίζου, καθὼς ἀπέραντος καθρέφτης, ἕναν οὐρανὸ μὲ χρῶμα βαθύ γαλανό.

Ἄλλοτε, δταν ἀκόμα οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤξεραν νὰ σελίζου, πάνω σὲ γρήγορα καρᾶβια, τοὺς μακρυνοὺς ὠκεανούς, καὶ νὰ κάνουν, καθὼς σήμερα, τὸ γυρο τοῦ κόσμου, ἀλαφρά πλοῖα, ποὺ τὰ ζωντάνευε μονάχα ἡ πνοὴ τῶν ἀνέμων, ἔρχονταν ἀπὸ παντοῦ, ἀπ' τὴν Ἀσία, τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀφρική καὶ τὴν ἀλλόκωναν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Γιὰ πολὺ καιρὸν ἡ Μεσόγειος ἦταν τὸ κέντρο τοῦ γνωστοῦ κόσμου.

Πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀστραφτερῆ θάλασσα ποὺ ἀδιάκοπα τὴν περιχύνουν οἱ ἀχτίδες ἐνὸς λαμπροῦ ἡλίου, φανταστῆτε σπαρμένα στὴν τύχη, γιὰ τὴν χαρὰ τῶν ματιῶν καὶ γιὰ ξεκούρασμα τοῦ νάυτη, ὅστερ' ἀπ' τὶς βαριές δουλειές τοῦ ταξιδιοῦ, φανταστῆτε, λέγω, ἀναρίθμητα νησιά μικρὰ καὶ μεγάλα. Ἄλλα, ἀληθινὲς ἡπειροί, εἶχαν βασιλεία, ἄλλα, σκέτοι βράχοι, πεταμένοι σίγουρα ἐκεῖ-δὲ ἀπὸ κάποιο ἀδυσώπητο χέρι γιὰ νὰ γίνουν ἡ φυλακὴ τῶν δυστυχισμένων θνητῶν.

(*) Σύντομη περίληψη τῆς ὕμνης αὐτῆς ἱστορίας δημοσιεύθη σὺς 42 φυλλ. κατὰ μετάφραση τοῦ κ. Κ. Γρόλλιου. Ἀυτὴ ποὺ μετάφρασε δ κ. Κουγιάλλης, πολὺ ἐκτενέστερη — θὰ βαστάξῃ 2-3 φύλλα — δίνει πλήρη ἰδέα τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Σαξπέρ ποὺ λέγεται «Τρικυμία» καὶ ἀκόμα ἔχει λογοτεχνικὴ ὕψη, ὥστε νὰ παρουσιάσῃ ἀρκετὰ καὶ τὴν ποιότητά του. — 2, τ. Δ.

Σ' ἐν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα νησιά, βράχο ἀπότομο καὶ μοναχικό, μιὰ μοῖρα σκληρῆ εἶχε ρίξει ἕναν ἄντρα, προχωρημένης πια ἡλικίας, σχεδὸν γέρο κι' ἕνα κοριτσάκι ἀπάνταστα ὁμορφο, μιὰν ἀγγελικὴ μορφή μὲ χαρακτηριστικὰ παιδιοῦ.

Ἡ δυστυχία, οἱ σκληρὲς δοκιμασίες τῆς ζωῆς εἶχαν, περισσότερο ἀπὸ τὰ χρόνια σημάδεψι μὲ βαθιὲς χαρακίες τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός. Δίχως ὡστόσο νὰ σβύσῃ κάποιο ὕψος εὐγένειας καὶ καλοσύνης, μόνο ἀπομεινάρι περασμένων μεγαλειῶν.

Αὐτός, ποὺ ἦταν ἄλλοτε ὁ δούκας Πρόπερος, ζοῦσε τώρα ἐγκαταλειμμένος, μὲ μόνη ἀνθρώπινη συντροφιά τὴν κόρη του Μιράντα, πολὺ νέαν ἀκόμη γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ καταλάβῃ τί ἀπαίσια προδοσιὰ τοὺς εἶχε ρίξει, τὸν πατέρα της καὶ κείνη, πάνω σὲ τούτη τὴ χαμένη γῆ.

Ἐφεύγοντας σὰν ἀπὸ θαῦμα, ἕνα φοβερὸ θάνατο, ἔζησαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Αὐτὸς ἀποσχολημένος μὲ τὸ στοργικὸ τοῦτο παιδί, ποὺ τόσο ἀπότομα τὸ πῆραν ἀπ' τὴν κόλπιό του, τέλος, ὅστερ' ἀπὸ

μακρὰ χρόνια δυστυχίας, τὴν ἐβλεπε μ' ἀτέλειωτη χαρὰ νὰ γίνεται κάθε μέρα, ὄλο καὶ πιὸ μεγάλη, ὄλο καὶ πιὸ ὁμορφη. Ἐκείνη, τώρα πια σχεδὸν κοπέλλα, ἦταν στὴν καρδιά καὶ στὸ πνεῦμα, ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ ἀξιολάτρευτου αὐτοῦ πατέρα.



ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ μαμὰ τῆς κόουκλας.

Μιά γυναίκα τρυφερή, γεμάτη στοργή κι' αγνωμοσύνη, περιτριγύριζε το γέροντα και το μετάδινε ε,τι ξεχειλούσε απ' τη Μιράντα: Τη χαρά, τη φαιδρότητα και την αγάπη της ζωής. Τι πιά μεγάλο και πιά ωραίο απ' αυτό το αγαπημένο πρόσωπο μπορούσε να φανταστεί το παιδί που δεν είχε ποτέ του δει άλλον άνθρωπο απ' τον πατέρα της.

Ύστερα, με τον καιρό, το θλιβερό τους ριζικό είχε γλυκάνει: 'Ο Πρόσπερος βρήκε πολλές φυσικές σπηλιές, πολύ ή λίγο εύρύχωρες κι' ή έφευρετικότητά του ήξερε να τις διασκευάζει σε αρκετά άνετες κατοικίες. Συνήθιζε κανείς στο κάθε τι, ακόμα και στη δυστυχία, κι' οι δυο εξόριστοι δεν ήταν μακριά να νοιώθουν, κάποιες ώρες, τον έκυτο τους ευτυχημένο. Άλλωστε το νησί είχε και μέρη λιγώτερο φιλόξενα, απ' αυτό που τους έριξαν ή θάλασσα: δέντρα διάφορα, πεύκα, έλατα, βελανιδιές, χαρούπιας οικεπάξουν ένα μεγάλο μέρος του νησιού.

Πού και πού μερικά άπωροφύρα προστάτευαν με τον δροσερό τους ίσχυο την ισχνή βλάστηση που ασφάλιζε τη ζωή των εξόριστων. Τά δέντρα αυτά κι' ή βλάστηση έκαναν τον Πρόσπερο να παραξενευτεί πολύ. Τις ήμέρες που οι θλασσινοί ζέφυροι γλυστρούσανε παίζοντας ανάμεσα στις φυλλωσιές, άλληθια του φάνηκε πώς είχε ακούσει να βγαίνουν απ' αυτά τα μεγάλα δέντρα μελαγχολικοί αναστεναγμοί, φωνές ανθρώπινες που θρηνοούσαν και πού παρκαλαούσαν να τις απλαχτιστούν: κι' όταν οι τραλοί άνεμοί μανιάνε πάνω στη θάλασσα και τρανιέζαν ως τις ρίζες τις γέριτες, αιωνόβιες βελανιδιές, κρυφές γεμάτες αγωνία και φωνές απελπισμένες έρχόνταν απ' όλες τις μεριές, πιά τρομαχτικές κι' απ' την ίδια την τρικυμία.

Οι έκπληξεις για τον Πρόσπερο δεν είχαν τελειώσει: μιά μέρα πού, φεύγοντας την καταιγίδα και τα άκαϊα της ούρλιασμα, έτρεξε να προφυλαχτεί σε κάποια σπηλιά, πού δεν την ήξερε ως τότε, οπισθοχώρησε άξφρα τρομαχμένος ένα ζωντανό πρόμμα, ακαθόριστο, μισό ανθρώπινο, μισό γορίλλας, τολαντευόταν θάλεγε, παρά πού στεκόταν όρθιο στην είσοδο κάτω απ' το βρώμικο δάσος των μαλλιών του, μιά φάσα, περισσότερο ήλιθια παρά κακή, μαρτυρούσε το έκφρασμα πού ένωσθε και το ίδιο, βλέποντας μπροστά του ένα ανθρώπινο άν.

Αυτό το έκφρασμα άλλωστε σε λίγο τ' άφησε να έκδηλωθί με μερι-

κές άναρθρες κραυγές, πού, τουλάχιστο, είχαν το καλό να βεβαιώσουν τον Πρόσπερο πώς το κτήνος ήταν βέβαια ήλιθιο μά όχι άγριο. Να μπορούσε κανείς τάχα να βρει σε κάποια επικοινωνία μαζί του, να μάθει κάτι τι, πούος είναι, αν έχει συντρόφους.

'Ο Πρόσπερος έδοκίμασε... κόπος χαμένος! άκόμα μερικοί άναρθροι ήχοι, ένα κοινό χάχανο και το άναθρώπομο τέρας χάθηκε μέσα στη σπηλιά.

'Ο Πρόσπερος ξεφοδιμένος τ' ακολουθήσε. Στην αρχή τίποτα δεν τράβηξε την προσοχή του: μερικά παλιοκούρελλα, καρπού οχορπισμένοι, μερικά πρωτόγανα έργαλεία, άντζια αυτού του ανθρώπου των σπηλαίων.

Σπρωγμένος απ' μια έκφραση έκμπνευση έπροχώρησε περισσότερο, όταν ένωσθε τα πόδια του να σκοκατούν κάπου. Άσυναίσθητα έσκυψε και τα χέρια του περιμάζεψαν... μαντεύετε τί; βιβλία! Άλήθεια... βιβλία μέσα σ' αυτή τη χαμένη τρύπα πού είχε γίνει το κρησφύγετο ενός ανθρώπου των δασών.

Τώρα σήγγοντας το θησαυρό του στην καρδιά του, και, παρατώντας το γρηγορότερο το τέρας και το άντρο του, έτρεξε στην κατοικία του.

Σκεφτηκε λοιπόν, αυτός πού την εποχή του μεγαλειού του, όταν ήταν δούκας του Μιλάνου, ήπηρεξε περισσότερο άνθρωπος της έπιστήμης παρά κυβερνήτης—πρόμμα πού έκμεταλλεύτηκαν οι έχτροί του—να βρει μερικά νέα βιβλία ήταν κάτι πολύ σπουδαίο, κάτι περισσότερο παρά αν έθρισκε δλόκληρο θησαυρό, ήταν σε να ξαναγεννιόταν στη ζωή.

Και πραγματικά μιά καινούρια ζωή άρχίζει για τον Πρόσπερο: τα βιβλία αυτά είναι βιβλία της μαγείας. Τι είναι αλήθεια ή Μαγεία; Όλες τις εποχές οι άνθρωποι έδοκίμασαν να υποτάξουν τα στοιχεία της φύσεως: τον άγέρα, το νερό, τη φωτιά, τους άνεμους: σήμερα ή έπιστήμη επραγμαματοποίησε πολλά πράγματα αξιοθαύμαστα, πού θά φανόνταν «μαγικά» στους ανθρώπους πού ζήσαν πριν χίλια χρόνια. Μας διηγούνται αλήθεια πώς, άλλοτε, άντρες και γυναίκες, μάγοι και μάγισσες, είχαν πάνω σ' αυτά, τα φυσικά στοιχεία παράξενες δυνάμεις. Μπορούσαν καταπώς ήθελν να μεταμορφώνουν τους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά, να τους κάνουν άόρατους ή άδύναμους, να σταματούν το ρέμμα των ποταμών και να κλονίζουν κατά το γούστο τους τα κύματα της θάλασσας και τους άνεμους, να ίσοπεδώνουν

ναυα τά βουνά, να ανοίγουν άδύσσους κανένα έμπόδιο: δέν ήπηρε σε την παντοδύναμη θέλησή τους.

Βοηθημένος απ' αυτή τη «μαγική» δύναμη ή μάγος Πρόσπερος θά ξαναφτιάσει το πεπρωμένο του. Πρωτα-πρωτα ανακαλύπτει πώς το συχαμένο τέρας το λένε Κάλμπαν. Είναι γιος μιας στρίγγλας μάγισσας, άπαίσιος και μοχθηρός, πού την έφεραν ναύτες απ' την Άφρική και την παράτησαν στο νησί αυτό πού κατάφερε να το κάνει Έπίγειο κόλαση γιατί είχε μεγαλοπύτα μόνο όταν ήταν να κάνει το κακό.

Τους δυστυχισμένους ξένους, πού τύχαινε να πέσουν στην εξουσία της, τους έκσάνιζε τρομερά, ύστερα τους μεταμόρφωνε σε πνεύματα πού τέκλεινε μέσα στα δέντρα. Κι' ήταν τα παρακάλια τους, ή διαρκός κι' ή λυπητερός τους θρήνος, πού άκουόταν όταν ή άχαλίωνα καταιγίδα τράνταζε τη στενή τους φυλακή...

'Ο Πρόσπερος έδοκίμασε, στην αρχή, να μερώση τον Κάλμπαν, να τον κάνει άνθρωπο, ίσως φίλο, μά ο κόπος του πήγε χαμένος.

Η γριά μάγισσα, πεθαίνοντας, είχε άνεπινόρθωτα καταραστεί το γιο της πού τον μισούσε: ναύαι άδύνατο σ' αυτό το κτηνώδικο μυαλό να μάθουν μιά άφέλιμη γνώση, μιά ανθρώπινη ιδέα, άδύνατο να νοιώση έποιοδήποτε συναίσθημα.

'Ο Κάλμπαν δέν ξέρεi τί θά πη καλωσύνη, φίλα, συμπάθεια: δέν ξέρεi τουλάχιστο, καθώς μερικά ζώα, να δείξη εδγνωμοσύνη στον Πρόσπερο για τις καλές φροντίδες του για κείνον.

Άπελπισμένος ο Πρόσπερος τον αφήνει να ζή στη σκλαβιά. Τον βάζει να κάνει χοντροδουλιές: να κόβει ξύλα, να άνάβη τη φωτιά, να κοιβάλη νερό, μά κι' αυτό ή ταμπλιά του δε μπορεί να συγκριθί παρά με την άπέραντη βλακεία του.

Άλλωστε ο Πρόσπερος βρήκε τους φίλους πού χρειαζόταν για να φέρη σε τέλος τους σκοπούς του. Χάρης στα βιβλία του της μαγείας, έλευτέρωσε πλήθος πνεύματα, πούχε κλεισμένα μέσα στους κορμούς των δέντρων, ή άπαίσιος μάγισσα Συκόραξ.

Ανάμεσα στα πνεύματα αυτά ένα, το σπουδαιότερο, το έξυπνότερο και μαζί το πιά δραστήριο ήταν ο Άριελ. Μόλις τον λευτέρωσε ο Πρόσπερος, το διηγήθηκε όλα τα βάσανα πού τον έκανε να υποφέρει ή Συκόραξ και πώς τον είχε καταδικάσει να μένη δώδεκα δλόκληρα χρόνια κλεισμένος στο στενό κορμό ενός ξ-

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΣΦΗΚΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β.

Η Σφήκα είναι ζωντανή. Μά του κάκου πολεμά, με φτερά και με πόδια, να ξεκαρφωθεί, απ' το φελλό, πού τον κρατά ή Γιαννάκης, και να πετάξει, να γλυτώση. Δέν το κατορθώνει. Κι' ή Γιαννάκης τη πιάνει θριαμβευτικά στο σπίτι φωνάζοντας:

— Έπιασα μιά σφήκα! Τι χαρά μου!

Τώρα το σκληρό παιδί, στην κάμαρά του, διασκεδάει με την αγωνία με το μαρτύριο του δυστυχισμένου έντόμου, πού εξακολουθεί τις άπελπισμένες του προσπάθειες. Για να τη βασανίσει μάλιστα άκόμα περισσότερο ή Γιαννάκης: την τρυπά έδώ κι' εκεί τη σφήκα και με μιά άλλη καρφίτσα, έκτος απ' εκείνη πού έχει περασμένο το σώμα της και την κρατεί καρφωμένη στο φελλό.

Αυτό είναι το παιχνίδι του για πολλή ώρα. Έπειτα το βαριέται, αφήνει το φελλό με τη σφήκα στο πεζούλι του παραθύρου, κι' άρχίζει να παίζει με το σιδηροδρομικό του, τ' αλογάκια του, τα στρατιωτάκια του. Κι' αυτά τα κακομεταχειρίζεται, κι' αυτά τα βασανίζει. Μόνο πού είναι ξύλινα και δέν αισθάνονται πόνο.



Η σφήκα, πάλι την έχασε. Κι' ως τό βράδυ πού έπεσε να κοιμηθί, δέν την ξαναθυμήκε καθόλου.

Όστόσο ή σφήκα, με τις μεγάλες προσπάθειες πού έκανε, δός του δός του, κατάφερε επίτελους να ξεκαρφωθεί απ' το φελλό κι' άρχισε να πετά μέσα στην κάμαρα, γιατί το παράθυρο ήταν κλειστό και δέν

μπορούσε να βγί έξω.

Η καρφίτσα πού είχε μείνει στο σώμα της, δέν την εμπόδιζε πολύ να πετά, ούτε την πονούσε όπως στην αρχή. Κι' ή σφήκα, απ' τη χαρά πού ξαναβρήκε την έλευθερία της, βούιζε πύλα σε να τραγουδούσε. 'Ο Γιαννάκης όμως δέν την άκουε. Κοιμόταν βαθιά.

Άξαφνα ένιωσσε ένα σουχερό τσίμπημα στη μύτη του. Ξύπνησε κι' έβαλε το χέρι του—στην κάμαρα ήταν σκοτεινά—να ιδί τ' ήταν αυτό πού τον είχε τσιμπήσει. Τίποτα, δέν έπιασε τίποτα. Γιατί ή σφήκα, άφου κάθησε μιά στιγμή στη μύτη του κι' έμπηξε κεί το κεντρί της, πέταξε μακριά, και χωρίς μάλιστα να βουίξη

— Καμιά σκίπα θά ήταν, συλλογίσθηκε ή Γιαννάκης.

Και για να μη τον ξανατσιμπήσει, κουκουλώθηκε με το σεντόνι και σε λίγο ξανακοιμήθηκε.

Ός το πρωί όμως, το φαρμάκι του κεντριού είχε κάνει την ένεργεία του, κι' όταν ξύπνησε ή Γιαννάκης αίστάνθηκε στο πρόσωπό του όταν ένα βάρος, πού χωρίς να τον πονά ύπερβολικά, τον στενοχωρούσε πολύ. Τ' ήταν πάλι αυτό; Βάζει το χέρι του και πιάνει έναν όγκο, ένα μεγάλο όγκο όταν ένα κιδώνι. Κι' ο όγκος αυτός ήταν κολλημένος στη μέση του προσώπου του σε να κρεμόταν από τη... μύτη του!

— Μπιά! Έκαμει τ' είν' αυτό πού μου ξεφύτωσε έδώ τη νύχτα;

Σηκώνεται, πάλι στον καθρέφτη και τί να ιδί; 'Ο όγκος εκείνος ήταν ή μύτη του ή ίδια, μά τόσο μεγάλη, τόσο φουσκωμένη, τόσο παραμορφωμένη πού ήταν άδύνατο πιά να τη νιώσει! Με δυσκολία μπορούσε να αναπνή κι' ήταν άποχεωμένος να την κρατή με το χέρι του.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ



Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Όχι, όπως μεταξύ αυτών ήταν
 » εις κατάστασιν όχι να προσδιορίση
 » τὸ γεωγραφικὸν σημεῖον, ἀλλὰ καὶ
 » νάντιληφθῆ καθαρῶς τί σημαίνει ὁ
 » ὄρος οὗτος. Καὶ ἐπὶ τῆ ὑποθέσει
 » ὅτι οἱ ἄθλοισι θὰ εὕρισκαν ψηλαφῆ-
 » τει μίαν ὁδὸν πρὸς καταφυγμένην
 » γῆν, θὰ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον
 » νὰ εὕρισκαν πάλιν τὴν ἀγροσὴν
 » πρὸς τὴν νῆσον μου.
 » Ἄλλως τε κατὰ πάντα τὰ φα-
 » νόμενα ἐπιβλήσαν κατὰ τὴν πρῶ-
 » τὴν τρικυμίας, ἢ δὲ θάλασσα κα-
 » τεκάλυψε μετ' αὐτῶν τὸ ἀτελὲς
 » μυστικὸν τὸ ὅποιον ἀπέφερον.
 » Ὅχι μόνον ὁ κόσμος θάγγοσθ ἐπὶ
 » πολὺ—διὰ παντὸς ἰσως, ποὺ κείται
 » ἢ νῆσος μου—ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπαρχία
 » τῆς ἀκόμῃ, καθὼς καὶ ἡ ἰδική μου,
 » θάμφοσιθνηθῶν πιθανῶς μετὰ πα-
 » ρέλευσιν μῆς γενεᾶς.
 » Καὶ ὁμοίως εἶναι γεγονὸς... ἐθρι-
 » σκομαὶ ἐδῶ, εἰς τὴν νῆσον μου,
 » γράφων μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὸ τε-
 » λευταῖον κεφάλαιον τῆς ἱστορίας
 » μου, μόνος, διὰ παντὸς μόνος αὐ-
 » τὴν τὴν φορὰν, διότι τὸ τέλος μου
 » δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν.
 » Αἰσθάνομαι ἤδη τὸ φύχος τοῦ
 » θανάτου, ὁ ὅποιος μ' ἐγγίζει μὲ
 » τὴν πτέρυγάν μου. Ἀποθνήσκω ὁ-
 » λῖγον κατ' ὀλίγον. Ἡ ἀσθενής
 » φλόξ, ἢ ὅποια μὲ ζωογονεῖ ἀκόμῃ,
 » δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἀσεσθῆ. Αἰ αἰ-
 » σθῆσεις μου ἔχουν ἠμβλυθῆ, τὰ
 » μέλη μου εἶναι ἀδρανῆ, ἢ ὁρεξίς
 » μου οὐδεὶς μὴδὲν. Μετ' ὀλίγον ἢ
 » καρδίαν μου θὰ παύσῃ νὰ πάλλῃ,
 » καὶ τότε ἢ ἀπελευθέρωσιν...»

Τὸ χειρόγραφο τελείωνε μὲ τὴν λέξιν αὐτή. Ὁ Χάνδος κί' ἢ Ἄνθῆ ξέσπασαν σὲ κλάμα. Ἐκκλαίον τὸ θάνατο τοῦ δυστυχισμένου τους προγόνου ὃς νὰ ἦταν χθεσινός. Μὰ καὶ πῶς νὰ μὴν ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐντύπωσιν, τὴ στιγμὴν ποὺ διάβαζαν τὴ διαθήκη του δίπλα τοῦ ἀποξηραμένου κί' ἀκαφο σώματος; Ὅυτε μπορούσαν νὰ ποῦν πῶς δὲν τὸν ἐγνώρισαν. Εἶχαν διαβάσει τὴν ἱστορία του, τὰ πομπημονεῦματά του, κί' ἐστὶ ὁ πρόπαππος ἐκεῖνος τοῦς ἦταν τόσο γνωστός ὅσο λίγοι πάπποι εἶναι στὰ ἐγγόνια τοῦς. Κί' αἰσθάνονταν πῶς τὸν ἀγαποῦσαν.

Ἡ ἀντιγραφὴ τῆς περιγραφῆς καὶ ἢ μετάφραση τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου ἀπαίτησαν πολλὰς ὥρας. Ἦταν νύχτα πιά, ἐντεκα ἢ ὠρα, ὅταν ὁ κ.

Κλοσκὸν ἐπεισε τὴν ἀνιψία του νὰ πλαγιάσῃ στὸ κρεβάτι, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα παραπετάσματα, ἐνῶ αὐτὸς κί' ὁ Χάνδος ξαπλώθησαν σὲ δυὸ πολυθρόνες γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἐσῆσαν καὶ τὰ κερά. Καὶ τὸ μάτι τοῦ Ρανᾶ, ποὺ κάθε τόσο μοσάνοιχε τὴ θυρίδα γιὰ νὰ κοιτάξῃ κατευχαριστημένως τὰ ὑματά του, τίποτα πιά δὲν ξεχώριζε μέσα στὴν κατασκότεινη σπηλιά.

ΚΑ'

Ὁ Παῦλος! Ὁ Παῦλος!

Ἐὰνε βέβαια ἐξημερώσει πρὸ πολλοῦ, ὅταν ξύπνησαν οἱ φυλακισμένοι, γιὰ τίποτα δὲν τοῦς τὸ εἶχεν. Τὸ σκοτάδι ἦταν τὸ ἴδιο βαθὺ μέσα στὴ σπηλιά καὶ τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα, καὶ χωρὶς τὸ ρολόγι τοῦ κ. Κλοσκὸν, ποὺ ἀναψαν ἕνα κερὶ κί' εἶδαν πῶς εἶδεινε ἐννιά καὶ τέταρτο, δὲν θὰ μπορούσαν νὰ καταλάβουν πῶς ἦταν πρῶτ'. (Βράδυ βέβαια δὲν μπορούσε νὰ εἶναι, γιὰ τί θάταν ἀδύνατο νάχουν κοιμηθῆ τὸς ὡρες, κί' ἰσως ὁυτε τὸ ρολόγι θὰ ἐδούλευε πιά).

Ὅλοι αἰσθάνονταν πείνα, καὶ περισσότερο ἀπ' ἄλλους ὁ Χάνδος. Φυσικά, ἀφοῦ ἦταν ἢ ὠρα τοῦ πρωῖνου κί' εἶχαν κοιμηθῆ νηστικοί.

— Δέτε νὰ μὰς φάλαξε τίποτα φαγώσιμο ὁ παππούς μου σ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι; εἶπε ὁ Χάνδος, ἀνοίγοντας μὲ μὴ ἀμυδρὴ ἐλπίδα τὸ καρυδάντο ἐπιπέλο, γεμάτο ἀσημικά.

Δὲν βρῆκε ὁμοίως παρὰ κάποιον κατὰξέρα καὶ μουρισμένα λείψανα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἦσαν μὴ φορὰ φρεῦτα ἢ κρέατα, μὰ ποὺ τῶρα ἦταν ἀγνώριστα ἐντελῶς. Ἰπὴρχαν ἀκόμα καὶ δυὸ τρεῖς χρυσάλλινες μπουτῖλλες, ποὺ μπορεῖ μὴ φορὰ νὰ εἶχαν κρησθῆ ἢ ἄλλα ποτά, μὰ ποὺ τῶρα ἦταν ὀλοτέλα ἀδειανές, εἴτε γιὰ τὴν πείαν τὸ περιεχόμενό τους, εἴτε γιὰ τὴν αὐτὴν εἶχε ἐξατμισθῆ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ αἰῶνες ποὺ εἰμιναν ἐκεῖ οἱ μπουτῖλλες ἀσκέπαστες.

Ἀπογοητευμένος λίγο, ὁ Χάνδος πήγε στὴ βιβλιοθήκη. Ἐκεῖ εἶχε ἢ τὴν στὴ θέση τοῦς ταχτικά—τὰ μεγάλα εἰς φ ὄ λ λ ο ν βιβλία; δεμένα μὲ πετοὶ μοσχαρίσιο, τὰ μικρότερα καὶ κομψότερα εἰς τ ἔ τ α ρ ο ν, δεμένα μὲ περιγαννηή, καὶ τὰ μικρὰ εἰς δ γ δ ο ο ν, δεμένα κομψάτα μὲ πετοὶ μαροκινὸ (*).

Ἐπιπλέον, εἶπε ὁ Χάνδος, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τρώγουνται. Θὰ προτιμοῦσα ἕνα μπιφτεκὶ ἢ ἕνα κομμάτι χοιρομέρι. Πεινᾶς, Ἄνθῆ;

— Πεινᾶ; ἔχαμε ἢ Ἄνθῆ. Ὅυτε κί' ἐγὼ δὲν ξέρω καλά, μὴ φαίνεται ὁμοίως πῶς μ' εὐχαρίστησῃ θᾶπαιρνα τῶρα τὸ πρόγευμά μου. Μὰ καὶ σὺ, Χάνδε, νομίζω πῶς δὲν πεινᾶς παρὰ μὲ τὴν ἰδέαν πῶς δὲν ὅπάρχει φαγητό. Αὐτὴ ἢ ἰδέαν φέρνει τὴν πείνα. Πολλὰς φορὰς μὴ συνέστηκε στὸ σιδηρόδρομο ἢ στὰ βουνά.

— Ὅχι, ὄχι! φώναξε ὁ Χάνδος· σὲ βεβαιῶ πῶς ἢ πείνα μου δὲν εἶναι φανταστική. Πεινᾶ ἀληθινά. Κί' αὐτὴ τὴν ὥρα ἢ θέλα νὰ φάω ἕνα μπουτί... ναι, ναι, ἕνα μπουτί ἀρνίσιο!... Ἐ, Ἄνθῆ; ἢ θέλεις νάχῃς καὶ σὺ ἕνα ὠραῖο μπουτί, καλοψημένο, μὰ πατάτες γύρω-γύρω καὶ μὲ μὴ καλὴ σαλάτα;

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιμένεις, σοὺ λέω πῶς θὰ τὸ ἢ θέλα καλύτερα νὰ μὴ εἶναι πολὺ ψημένο, κί' ὄχι μὲ πατάτες, ἀλλὰ μὲ μαρότα.

— Ὅριστι! Βλέπεις λοιπὸν τί κακὸς ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ Ρανᾶ, νὰ μὴ μὰς ἀπίνῃ νὰ πραγματοποιήσουμε ἕνα τόσο μέγιστο ὄνειρο; Καὶ τί θὰ κερδίσῃ, σὺς παρακαλῶ, ἀν μὰς κάνῃ νὰ πεθάνουμε ἐδῶ μέσα τῆς πείνας;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Τὰ πολὺ μεγάλα παλαιὰ βιβλία λέγονταν εἰς φ ὄ λ λ ο ν (ἔ ν φ ὄ λ λ ο) ἐπειδὴ ἢ τυπογραφικὴ ἀφύστικη κόλλα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου, ποὺ εἶχε ὀρισμένον σχῆμα, ἔμεινε σ' αὐτὰ ἐλαστική, ἀτοξικιστική. Εἰς τ ἔ τ α ρ ο ν λέγονταν ὅταν ἢ κόλλα αὐτὴ τοξικοῦσαν, διπλωνόταν μὴ φορὰ, γιὰ τὸ τότε καθὲς σελίδα τοῦ βιβλίου ἦταν τὸ τέταρτο ἀπ' τὴν σελίδα τοῦ μεγάλου. Εἰς δ γ δ ο ο ν λέγονταν τὸ βιβλίον, ὅταν ἢ ἀρχικὴ κόλλα διπλωνόταν δυὸ φορὰς, εἰς δ ἔ κ α τ ο ν ἔ κ τ ο ν, ὅταν διπλωνόταν τρεῖς φορὰς καὶ καθέξῃς. Σήμερα ἢ τυπογραφικὴ κόλλα εἶναι πολὺ μεγάλη ὑπαρρεῖ νὰ διπλώνεται καὶ τέσσαρις καὶ πάντε φορὰς; κατ' ἀναλογίαν ὁμοίως μὲ τὴν παλαιὰ κόλλα, πάλι τὰ μεγάλα σημερινὰ βιβλία—λευκώματα, λεξικά, ἄτλαντες κτλ. λέγονται εἰς φ ὄ λ λ ο, καὶ τὰ βαθμῶν ἄλλων μικρότερα εἰς ἰ ο ν, εἰς ἰ ο ν, εἰς ἰ ο ν, εἰς ἰ ο ν, εἰς ἰ ο ν, εἰς ἰ ο ν. Αὐτὰ γὰ νὰ ἐξῆρατε ὅταν βλέπετε καμμὶ φορὰ στὴν ἀγγελία ἐνός βιβλίου; σχῆμα ἰ ο ν.—Σ. τ. Μ.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Μαννούλα, πόσο τάχα μακρὰ μὰς
 Νὰ βρεῖσται τὸ φῶς κί' ἢ ἐσπερία;
 Πῆγε ταξίδι ἢ λιγοστὴ χαρά μὰς
 Καὶ μείναμε χωρὶς παρηγοριά...
 Πᾶμα, καὶ μείς μὲ τὴν ψυχὴ βαρεῖα
 Ν' ἀνοίξωμε τ' ἀδύναμα φτερά μὰς
 Ποῦ νάσαι στὸ νοτιῶ, γιὰ τὸ βορῶ;
 Ἄν δὲν τῆ βραῦμε ἄλλοι, τί συμφορὰ

Πόσες φορὰς στὴ γελαστὴ σου ἀγκάλη
 Γέρνω καὶ τὴν πρόσμενο ἐκεῖ, δειλὸ
 Κί' ὁ κοῖμα! ἐνῶ θάρρῶ πῶς τῆς μιλῶ
 Ἡ θεὰ μορφὴ σου σκοτεινιάζει πάλι
 Τὸ δάκρυ σου κυλᾷ ἀγάλη-ἀγάλη
 Καὶ τ' ὄνειρο σκορπᾷ τ' ἀπατηλὸ!

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

Ο ΑΧΙΝΟΣ

Κολλημένος στὸν πράσινο βράχο ἦταν ἡσυχος ὁ ἀχινὸς στὰ βάρη τοῦ πελάγου.

Γιὰ νὰ τοῦ προφυλάξῃ τὸ εὐκόλο-σπαστο κουφάρι, ποὺ ἔκλεινε τὸ μαλακὸ κί' ἀδύνατό του σῶμα, ὁ Θεὸς διῶρισε νὰ τοῦ φυτρώσουν ἐπάνω χίλια ἀγκάθια.

Ποῖδες ἀπὸ τοὺς μύριους ἐχθρούς ποὺ καλυμποῦν τριγύρω στὰ πράσινα λιβάδια τοῦ πελάγου, θὰ τολμήσῃ νὰ χτυπήσῃ τὴν ἀγκαθιασμένη σφαίρα τοῦ ἀχινού;

— Ἐὰν ὁ ἕκαστος μὴ μπουκιά, ἀν δὲ φοροῦσε τέτοια ἀγκαθιασμένη φορεσιά; τοῦ φωνάζει ἀπὸ μακριὰ ἢ συμπαρῖτα τοῦ περᾶ.

Γουρλώνουν τὰ μέτρια τοὺς οἱ κωβιοὶ οἱ μαυροὶ καὶ χτυπώντας τὰ νερά μὲ τὴν πλατὴ ὄρα τὸς φεύγουν κί' αὐτοὶ μακριά.

Ὁ πηγαδὸστομος σκορπιός, τὸ τέρας τῶν τεράτων μὲ τὰ θυρακωτά του μάγουλα, ὁ τρόμος τοῦ φιλοῦ ἀθερινού, ἀποτραβιέται ἀφοῦ τοῦ ρίξῃ μὴ λοξὴ ματιά.

Καὶ ἢ σοπιὰ ἢ ἀχόρταγγ, ποὺ καταπίνει τόσα κοπάδια τρυφερά, καὶ ξέρει νὰ θολώνῃ τὰ νερά μὲ τὸ μελάνι τῆς, ὅταν τὸν βρῆ τὸν ἀχινὸ, ἀλλάζει δρόμο γιὰ προφυλάξῃ. Καὶ τὸ χιταποῖ παῖ ἄλλοι νὰ σύρη τὰ πλοκάμια του.

Ἐστὶ ὁ ἀχινὸς κάθεται ἡσυχος, κολλημένος στὴν πράσινῃ του πέτρα. Κανεὶς δὲν τὸν προσβάλλει, μὰ καὶ κανεὶς δὲν ἐρχεται γιὰ νὰ τοῦ κἀμῃ συντροφιὰ.

Ἡ ἑσπέρια ἢ χαριτωμένη μόλις τὸν ἰδῆ ἀλλάζει δρόμο, γιὰ νὰ μὴ

σπίσῃ στὰ ἀγκάθια τοῦ τὸ μαλακὸ τῆς δέρμα, ποὺ δὲν τὸ φυλάγουν ἀρκετὰ τὰ μαλακὰ τῆς λέπια. Οἱ γαρίδες οἱ γυάλινες δὲν πλησιάζουν τὴν πέτρα ποὺ μένει ὁ ἀχινός. Μαρίδες, χάνοι, λεθρίνια, μπαρμπούνια, κέφαλοι ὄλα φοβοῦνται νὰ τὸν πλησιάσουν. Κί' ὁ ἀχινὸς κάθεται μοναχός, κολλημένος στὴν πράσινῃ τὴν πέτρα.

Μὰ ἔξαφνα νὰ ἴ τὸν πλησιάζει μὲ χίλια ἀρμονικὰ κουνήματα ἕνα μικρὸ χαριτωμένον πλάσμα, ποὺ λάμπει ἀπὸ νύχτα κί' ὁμορφιά. Εἶναι τὸ ἄστρο τῆς θάλασσας.

Μοιάζει πραγματικά σὰν ἄστρο στὰ βάρη τοῦ γιαιοῦ, θαρρεῖς πεσμένο ἀπὸ τὰ οὐράνια. Τὸ στόμα του τὸ τριγυρίζουν πέντε δάχτυλα, σὰν ἀκτίνες φορτωμένες μὲ χίλια δυὸ μικρὰ καὶ ἄσπρα λευκὰ δαχτυλάκια.

— Δὲ μὲ φοβίζου τὰ ἀγκάθια σου, τοῦ λέει. Ἐξέρω πῶς δὲν ἔχεις κακία μέσα σου, ἔχεις χρυσὴ καρδιά καὶ σ' ἀγαπῶ, καὶ ἤρθα νὰ σοὺ κἀμῃ συντροφιὰ.

Κί' ὁ ἀχινός, ποὺ δὲν ξανάκουσε τέτοια γλυκὰ λόγια, ἀφήνει ἑξονιαστος νὰ τὸν πλησιάσῃ τὸ χαριτωμένο ἄστρο τῆς θάλασσας.

Στὴν κορυφὴν τοῦ κάθεται μὲ χάρη καὶ ἀφήνει τὰ πέντε φιλά του δάχτυλα νὰ κυλίσουν στὴν ἀγκαθωτὴ ράχη τοῦ ἀχινού. Μὲ πόση τέχνη ξέρει νὰ γλυτώνῃ ἀπὸ τὰ ἀγκάθια καὶ νὰ μῆθ' ἐπὶ τὰ ἀδειὰ ποὺ ἀφήνουν ἀναμεταξύ τους!

Κί' ὁ ἀχινός κάθεται ἡσυχος καὶ ἑξονιαστος στὸν πράσινο βράχο κολλημένος.

Μὰ τί ζητοῦν μὲ τὸση ἐπιμονὴ τὰ ἀνῆσχα δάχτυλα τοῦ ἄστρου; Τὸ

ἀχόρταγὸ τοῦ στόμα, τὸ κέντρο τῆς ζωῆς του, ἔχει κολλήσει τώρα στὴν κορφή τοῦ ἀχινού, σὰ νὰ θέλῃ νὰ τοῦ πῆ κανένα μυστικὸ.

Κατῆρμιε ἀχινέ, νόμιζες ὅτι σὲ πλησιάζει φίλος!

Τὸ ἄστρο μὲ τὰ μικρὰ ἐτέλειωτα δαχτυλάκια τὸν φάγει. Ἀπὸ τίς τρυπίτσες τοῦ ρουφᾶ σιγά-σιγά τὴ δόναμῃ καὶ τὴ ζωὴ τοῦ ἀχινού.

Ἡ χάρη καὶ ἢ ὁμορφιά ποὺ ἐνόμισες, κουτέ, πῶς σοὺ τὴν στέλνει ὁ οὐρανός, γιὰ νὰ σοὺ διασκεδάσῃ τὴ μοναξιά σου, ἦταν ἕνα στόμα ἀχόρταγο, ποὺ θέλει νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα σου ἦταν πέντε δάχτυλα ἀρπακτικά, ποὺ ζητοῦν νὰ καταστρέψουν τὴ ζωὴ σου!

Καὶ τῶρα τὰ ἀγκάθια, ποὺ τέτυνες περὶφανα μπροστὰ σὲ κάθε ἐχθρὸ, πέφτουν ἀδύνατα καὶ ἀχρηστα πιά.

Τὸ αἷμα σου ποὺ κινῶσε τὰ ὅπλα σου, ἢ δυνάμη σου, περνῶν στὸ στόμα τοῦ ἀχόρτου, ὅς δτου ἄδειο τὸ κουφάρι σου θὰ κυλίῃ ἀπὸ τὸν βράχο στὰ βάρη τοῦ γιαιοῦ. Ἐκεῖ ἀφοῦ τὸ τρίψῃ τὸ κῶμα καλὰ-καλὰ στὶς πέτρες καὶ στὰ χαλλίκια, ἀφοῦ τὸ γλυκοχαϊδέψουν τὰ φύκια, θὰ ἔρθῃ ἄδειο, ὁ γυδὸ ἀπὸ τ' ἀγκάθια του, στὴν παραλία, μᾶς! μὲ τ' ἄλλα τριμμένα πράματα τοῦ γιαιοῦ.

Καὶ τὸ παιδάκι, ποὺ παίζει στὴν ἀκρογιαλιά, ρίχοντας πέτρες στὸ γιαιὸ, θὰ μαζέψῃ ἰσως τὸ πράσινο κουφάρι σου, καὶ θὰ δῆ μὲ περιέργεια στὴν κορυφὴν σου γραμμένον ἕνα ἄστρο ἀπὸ φιλὰς τρυπίτσες. Ἦταν γραπτὸ σοὺ ἀπὸ ἄστρο νὰ πεθάνῃς.

(* Μῦθοι καὶ Διηγήματα)

ΕΤΥΡΑΙΚΗ ΛΑΞΕΝΑΡΙΑΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»



1. ΜΗΡΟΥΝΟΣ Ι. ΜΠΟΡΡΗΣ, Γλυκιάλαος ὄνος, Κέρκυρα. Β' Βραβεῖον 3000 Διαγωνισμοῦ Ἑσπερίων. — 2. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ Α', Βραβεῖον 25700 Διαγων. Ἀθήων. — 3. ΣΑΝΤΟΥΤΑΣ - ΡΩΜΑΝΕΛΛΑΣ Ι. ΜΠΟΡΡΗΣ, Δικηγόρος τῆς Νεολογίας, Κέρκυρα. Α' Βραβεῖον 26200 Διαγ. Ἀθήων. — 4. ΤΟΥΓΑΣ ΤΡΥΦΩΝΟΠΟΥΛΟΥ, Σαπωνόφουκας, Λασιθία. Α' Βραβεῖον 24900 Διαγων. Ἀθήων. Ἰσότιμος 25000 καὶ 15100. — 5. Μ. ΠΑΝΤΟΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, Πανελλήνιος ὄνειρο, Ἀθήνα. Α' Βραβεῖον 25300 Διαγωνισμοῦ Ἀθήων, Ἰσότιμος 25400, Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Τοπογραφικῶν Ἀθῶν καὶ Β' Βραβεῖον Ἐκλογῶν Δημοψηφίσματος 1930.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

- Συνέχεια από το προηγούμενο -
 - Δοξασμένο νάναι τόνωμα το Βούδα, αναστέναξε μ' ανακούφιση ή κογκάϊ καταβαίνοντας από το καταφύγιό της. Σημαδέφατε περίφημα, κυρία Σιμόνη. Ανάμεσα στα δυο μάτια, ακριβώς στη μέση!

Τό κοριτσάκι ήταν χλωμό σαν πεθαμένο. Τά μάτια της ήταν άκυρη δρθάνοιχτα από την τρομάρα.

- Είναι φόβιο; ρώτησε.

- "Ω, και βέβαια, μα είναι φόβος να γίνη πάλι επικίνδυνο αν δεν πάρω τά μέτρα μου.

Και λέγοντας αυτά ή πι-σστη κογκάϊ σήκωσε από κάτω ένα μαχαίρι, τό μαχαίρι του Μό που ό γενναίος όπη-ρέτης τό είχε εγκαταλείψει στην άναυδση φυγή του.

- Τι μέτρα θά λάβη, καλή μου Τί-Σάβ; ρώτησε ή Σιμόνη με κάποια άπορία.

- "Ο "Ογκ-Κόπ, δέν ανασταίνεται ξανά άμα ξεχάση κανείς νά τού κόψη τά νύχια του και τά μουστάκια του;

Η Σιμόνη άρχισε νά γελά ήθελά της.

- Δέν σ' ήξερα για τόσο προληπτική!

- Δέν είμαι προληπτική, άπάντησε ή κογκάϊ. Ρωτήστε δλους τούς κυνηγούς. "Οποιοσ σκοτώσει τίγη και τόν άφήσει άπειραχτον, είναι γραφτό του νά πέση στή νύχια ενός άλλου τίγη.

Η Σιμόνη κατάλαβε ότι δέν θά ήταν δυνατό νά βγά-λη αυτή την ιδέα από τό μυαλό της γριάς όπηρέτριας.

Από τό άλλο μέρος ήταν κι' αυτή πολύ περήφανη για τό κατορθώμα της και θέθελε νά μπορέση νά δείξη στή Γιέν-Μπαύ τά ένδοξα τρώπια της.

- Κόψε του λοιπόν τά μουστάκια και τά νύχια, είπε. Θά τά δείξουμε στόν μπαμπά και στήν μαμά.

- Μα πρέπει νά τά κόψουμε!

- Τά καίμε άργότερα. "Αν φοβόσαι νά τάχηξ έπάνω σου τά παίρνω εγώ. Μα τί λές νά έγινε ό Μό;

- Τρέχει κι' άκόμα τρέχει, έκανε ή Τί-Σάβ κόβοντας σόρριζα τις μακρές τρίχες που στέλιζαν τά χέιλη του θηρίου.

- Πιστάβεις λοιπόν σ' αλήθεια πως έφυγε;

- Βάζω τό χέρι μου στή φωτιά.

Πιό φοβηταίρής απ' αυτόν δέν βρίσκεται σέ όλο τό "Αννάμ.

- Τά παραλές. "Ισαμε τώρα έχει δείξει τό έναγτίον. "Αν δέν ήταν αυτός θά βρισκόμαστε άκόμη στή νύχια των πειρατών.

- Μπορεί, δεσποινίς Σιμόνη, μα αν μάς έρωγε ζωντανές ό "Ογκ-Κόπ, θά ήταν έξ αίτίας του.

Η Σιμόνη μ' όλο που δέν φανταζόταν ότι ό Μό ήταν τόσο άνανδρος, κατά βάλος τόν κατέκρινε κι' αυτή



"Ο Μό βρέθηκε μ' ένα σάλτο στή κοντινή ουσία κι' έδωσε μιά βουτιά μέ τά ρούχα του. (Σελ. 522, στ. β'.)

για τή φυγή του. "Οστόσο δέν μποροϋσε νά τόν καταδικάση χωρίς νά ξέρη πως έγινε τό πράγμα.

- "Εγω λέω νά μνή τόν περιμένουμε περισσότερο, είπε ή Τί-Σάβ. Πρέπει νά ξεκινήσουμε άμέσως και αν θέλη ας έρθη νά μάς βρή.

Τόλιξε μέ προσοχή σ' ένα φύλλο λατάνιας τά μουστάκια και τά νύχια του θηρίου και έδωσε τό πακετάκι στή ζώνη της.

- Τι θαυμάσιο ζώο που ήταν, έκανε ή Σιμόνη κοιτάζοντας για τελευταία φορά τό γιγάντιο πτώμα του θηρίου, που τό στόμα του, δρθάνοιχτο άφηνε νά φαίνονται τά δόντια του, χοντρά σαν τό μεγάλο δάκτυλο

και πιό μυτερά από τά μαχαίρια που κατασκουάζουν οι Θιβετιανοί από έλεφαντοκόκκαλο.

- Είχαμε τύχη που τό σημάδεφα τόσο καλά. "Αν δέν παρούσε ή σφαίρα πέρα ως πέρα τό κεφάλι του θά μάς είχε κάνει και τις δυο μας μιά μπουκιιά. Δέν καταλαβαίνω όμως πως, άφού, έφαγε ένα τέτοιο κτύπημα, δέν έμεινε στόν τόπο άλλα ψυχομαχούσε τόσες ώρες. Θά είχε μεγάλη άντοχή φαίνεται, έ Τί-Σάβ;

Η Τί-Σάβ δέν πρόλαβε νά της άπαντήσει. Γύρω τους έγινε μονομιάς μιά φοβερή όχλαγωγή και προτού οι δυο φυγάδες νά προφθάσουν ν' άμυνθούν, βρισκονταν περιουκλωμένες από ένα πλήθος πειρατών και δεμένες χειροπόδαρα.

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.
 Η "Ευδίστησιν του Νγκουγιέν**

Σ' αυτό τό διάστημα τί είχε διαδραματοποιηθί άπάνω στή λημέρι του "Ασπρου Λύκου;

Την προηγούμενη ημέρα ό Νγκουγιέν είχε ξυπνήσει μέ βαρύ κεφάλι και μιά πικρή γεύση στό στόμα. Αυτό του φαινόταν άνεξήγητο γιατί τά τελευταία τότα χρόνια ουνειθίξε νά τρώη πάρα πολύ έλαφριά και για ποτό δέν έπινε παρά μερικά φλυτζάνια τσάι.

Τρικλίζοντας σχεδόν έβγήκε από τό κελί του. "Η αύλη ήταν δλότιστα έρημη. Στήν ψυχή του Νγκουγιέν γεννήθηκε άμέσως ένα κακό προαίσθημα. "Έτρεξε στή κελλάκι του Τσοό.

Ο "Ηρακλής της συμμορίας δέν μπορούσε νά του δώση καμμιά πληροφορία. "Ήταν κι' αυτός μισο-ναρκωμένος άκόμη, κι' όσο για τούς άλλους συμμορίτες, αυτοί βρισκονταν βυθισμένοι σέ βαθύ ύπνο.

Ο Νγκουγιέν κι' ό Τσοό πήγαν στόν Μπά για νά του ζητήσουν τό κλειδί από τό κελλί της Σιμόνης.

Ο Μπά ροχάλιζε. "Ο Τσοό έσπασε την πόρτα και μπήκε μέσα:

"Ο Νγκουγιέν άρχισε νά τρανιάζη μέ θυμό τόν ύπναρό δεσμοφύλακα.

- Ποδ είναι ό Μό; τόν ρώτησε μόλις τόν είδε ν' ανοίγη τά μάτια.

- "Ο Μό;

- Τό κλειδί; Ποδ είναι τό κλειδί βρουχίθηκε ό Νγκουγιέν.

- Ποιδ κλειδί;

- Τό κλειδί της μικρής Φραντζέσας.

Ο Μπά φάχτηκε. Τό κλειδί που τού ζητούσαν δέν βρισκόταν πιά στή ζώνη του.

Ο Τσοό έτρεξε στό διπλανό κελλί και χρησιμοποίησε και πάλι τις γερές του πλάτες για μοχλό.

Τό κελλί ήταν άδειο.

Η Σιμόνη κι' ή Τί-Σάβ είχαν εξαφανιστεί, καθώς είχε εξαφανιστεί κι' ό Μό.

Ο θυμός του Νγκουγιέν άναψε μονομιάς σέ πραγματική μανία. Την είχε πάθει μιά φορά από τόν Ντεννέ. Δέν περίμενε νά την ξαναπάθη κι' απ' την αδελφή του. Γι' αυτόν τό κοριτσάκι ήταν πολύτιμο, αξίζε περισσότερο από μιά περιουσία. "Ηταν ό δημορός, τό έξέγγυο για τήν όπορησθή της συνθήκης που θά έκλεινε μέ τις γαλλικές αρχές και που θά τόν άνέβαζε στις δόξες και στις τιμές που πάντοτε ποβόσος.

Τά δυο τελευταία του κατορθώματα, ή επίθεση που είχε κάνει στή διοικητήριο και ή άρπαγή του «Μονόκερου» είχαν φέρι πάλι τ' όνομά του σ' όλα τά στόματα και φανταζόταν άκόμη περισσότερο τούς όπαδούς του.

Και νά τώρα που έξ αίτίας εκείνου του γελοίου του Μό, του ελεεινού σκουληκιού, έλα του τά όρατα όνειρα διαλυόνταν σαν καπνός. Μα νάταν άραγε μόνον αυτός ό αίτιος;

Δέν ύπηρχε άμφιβολία πως φεύγοντας μαζί μέ τή μικρή αιχμαλώτη, ό Μό ήξερε πως δέν είχε πιά νά περιμένη έλεος αν ξανάπεφτε στή χείρια του Νγκουγιέν. Μα δέν ύπηρχε, άραγε κι' άλλος έννοχος εκτός απ' αυτόν, και μέλιστα πρώτος ό Μπά;

Η άνάκριση που έκανε ό άρχηγός ξεκαθάρισε άμέσως τις εσθόνες.

Ο Τόγκ ανακάλυψε την κλοπή που είχε γίνει εις βάρος του και έξήγησε μέ τί τρόπο κατάφερε ό Μό ν' άποκοιμήση τόν δεσμοφύλακα του.

Ο Τριέν Κόατ κι' ό Μπά έμολόγησαν μονάχοι τους πως είχαν δεχθεί για δώρο από τόν πονηρό όπηρέτη τό όπιο, που είχε εκείνος κα-

ταφέρει νά κλέψη από τόν γέρο-γιατρό, και πως τό είχαν καπνίσει.

Για τόν Τριέν-Κόατ ό Νγκουγιέν καταδέχτηκε νά φανή μεγαλόκαρδος, επειδή, καλό πρωτοπαλλήκαρό του, τού είχε προσφέρει πάρα πολλές ύπηρεσίες Ισαμε τότε, και τού ήταν άπαραίτητος και για τό μέλλον. Για τόν Μπά όμως φάνηκε άνένδοτος.

- Τόγκ! σόρλιασε μέ ξαφνική μανία!

Ο γέρο έμπειρικός παρουσιάστηκε.

- Ράβδιε τον μέ τις βέργες! πρόσταξε ό Νγκουγιέν δείχνοντας τόν Μπά που είχε γίνει πελιδνός από τό φόβο του.

Ο έμπειρικός ήταν σαν νά πούμε, ό δήμιος του Νγκουγιέν. "Ενας βοηθός τού έδωσε τις βέργες Στήν αρχή

γνωστό σέ όλόκληρο τό "Αννάμ πως ή δικαιοσύνη έκανε τό έργο της.

Οι βοηθοί του Τόγκ άρπαξαν τόν κατάδικο και τόν έδεσαν γονατιστό σ' ένα σκαμνί, στή μέση της μεγάλης αούλης.

Στυγνοί κι' άμύλητοι οι άλλοι πειρατές παρακολουθούνταν τό θέαμα.

Κανένας δέν λυπόταν τόν χτεσινό τους σύντροφο που σήμερα είχε γίνει έχθρός τους, κανένας δέν έπυχείρησε νά ζητήσει τή χάρη του.

Ο Τόγκ στάθηκε πίσω από τόν Μπά και τόν έβαλε νά σκύψη τά κεφάλι. Στή χέρι του κρατούσε ένα πελώριο σπαθί με κυρτή λεπίδα.

Έξάφνα μιά μεταλλική φωνή, ή φωνή τού Νγκουγιέν πρόσταξε σκληρά!



«Οί τρεις φυγάδες περιώρισαν τό γεύμα τους σέ μερικές μπανάνες και γλυκοπατάτες...» (Σελ. 523, στ. α'.)

έδινε τις ραβδιές του άραιές, σαν νά ήθελε νά οικονομήση και τις δικές του δυνάμεις και τού κατάδικου. "Υστερα τά χτυπήματά του έγιναν πιό συχνά και πιό δυνατά, ώσπου ό Μπά έβαλε μιά σπαρακτική φωνή και σωματίστηκε στή χώνα.

Ο Τόγκ άφηνε τις βέργες κατά μέρος και συνέφερε τό θύμα του βρέχοντάς του τά χέιλη.

Μόλις συνήλθε, ό Μπά έπεσε στή πόδια του Νγκουγιέν και ζήτησε έλεος. Μα ό θυμός του Νγκουγιέν δέν είχε άκόμα κατευνασθεί και ότσι οι ίκεστές, ότε τά δάκρυα του άθλιου δέν τόν συγχίνησαν.

Ο Μπά ήταν καταδικασμένος σέ θάνατο!

Δίχως νά χάση καιρό, πρόσταξε τούς άκολουθούς του και σάλπισαν τήν μοιραία άπόφαση στή τέσσερα σημεία του όρίζοντα, για νά γίνη

Σ' αυτό τό διάστημα, ό Τσοό μαζί μέ καμμιά δεκαριά πειρατές έφαχνε νά βρή τά ίχνη των φυγάδων. Στήν αρχή ήταν πολύ εύκολο, γιατί τά βήματά τους είχαν άποτυπωθεί στή λάσπη.

Όστόσο, επειδή τά σημάδια αυτά είχαν πιά ξεραθεί, κατάλαβε ότι οι φυγάδες είχαν φύγει από τό περασμένο βράδυ μόλις σκοτεινιάσε και είχαν έτοι δώδεκα ώρών πορεία εις όφελός τους.

- Τό κινήγι μας έχει πάρει κίβλας δρόμο, είπε μέσα του ό Τσοό. Μού φαίνεται πως άδικος θά είναι ό κόπος μας.

Δέν θέλησε όμως νά παρατήση τόσο γρήγορα τήν καταδίωξη και, παίρνοντας ένα από τά άλογα που έβοσκαν ελεύθερα εκεί γύρω, τό καθάλλικεψε και πρόσταξε τούς άνδρες του νά τόν ακολουθήσουν όσο πιό γρήγορα μπορούσαν.

Δεν πήγε και πολύ μακριά. Μόλις έφθασε εκεί που τελείωνε η κατηγορία, είδε πως τα Ίχνη επαιρναν άλλο δρόμο.

— Χά-χά, γέλασε. Ο κύριος Μό έκανε λάθος. Αντι να πάη κατά τα νοτιανατολικά, τράβηξε προς τα δυτικά και χάθηκε μέσα στο δάσος, νομίζοντας πως πηγαινει προς την κοιλάδα του Αδγκ-Κού. Τώρα δεν θα μω γλυτώσουν.

Κατέβηκε από το αλογό του και κάθισε να περιμένη τους συντρόφους του που σε λίγο τον έφτασαν.

(Ακολουθεί)

ΓΕΟΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ άπ' αυτές τις ημέρες, απάντησα στο δρόμο μια φίλη μου κυρία με την κόρη της, κοπέλλα ίσαμε δεκαεφτά χρονών. Μίλησαμε λίγο σταματισμένοι κι έπειτα, επειδή πηγαιναμε προς το ίδιο μέρος κι είχαμε να ποουμε άκόμα, εξεκολουθήσαμε να περπατούμε μαζί. Τρία πράγματα παρατήρησα από την πρώτη στιγμή: η κόρη, ενώ συνήθως είναι γελούμενη, σήμερα ήταν κάπως κατασοφισμένη κι ενώ είναι πάντα πεταχτή και ηδηχτά στο δρόμο, σήμερα περπατούσε με δυσκολία σάν... κακομύρα. Η μητέρα της πάλι, που συνήθως την καμαρώνει και της γλυκομιλάει, τη στραβοκοίταζε κάθε τόσο και, καθώς μου μιλούσε, γύριζε και της φιθύριζε λόγια, σά να τη μάλωνε η να τη γκρίνιαζε. Σκέφθηκα πως θά τα είχαν πσουγγίσει—ποιός ξέρει γιατί—κι' έτσι εξηγούσα το κατσοφισμα της κόρης. Δεν μπορούσα όμως να εξηγήσω και το άλλοκοτο περπατημά της, ως πού, από ένα λόγο της μητέρας, πού τον πήρε τ' αυτό μου, κάτι άρχισα να μαντεύω.

— Έπρεπε να τα στείλεις πίσω! της φιθύρισε μια στιγμή.

— Μα τί συμβαίνει; ρώτησα τότε. Τη στενεύουν τα παπούτσια της τη Φώφη;

— Άχ, μην τ' ρωτάτε! μου αποκρίθηκε η μητέρα. Έτσι μου τα κάνει πάντα. Ποτέ δεν κοιτάζει αν της έρχονται άνετα κοιτάζει μόνο αν είναι κομψά κι αν της κάλουν ώραλο πόδι. Και τα κρατεί, ενώ τη στενεύουν πού δεν μπορεί να περπατήσει!

— Όταν τ' δοκίμασα, δέ με στένευαν, έκαμε άπότομα η Φώφη. Ύστερα άρχισαν.

— Μα δεν τ' είδα εγώ; ειπε η

μητέρα και δέ σοφ είπα πως σοφ έρχονται στενά; Αυτό δά φαίνονται!

— Αυτό δεν φαίνεται ποτέ! ειπέ η Φώφη. Ο άλλος δέν μπορεί να μου πη αν με στενεύη η όχι τ' ο παπούτσι μου. Έγώ θά τ' είδα.

— Χμ! ώραία τ' είδες! έκαμε η μητέρα.

— Μα σάς είπα! φώναξε νευριασμένη η Φώφη: άφου στην αρχή μου ήρθαν καλά, τί φταίω;

— Αδύνατο! φώναξε κι' η μητέρα: θά τ' αναισθησε στενά, θά κατάλαβες πως δέν θά μπορούσες να περπατήσεις πολύ μ' αυτά, αλλά τ' άκράτησες επειδή σοφ άρεσαν! Τέτοια άνοησία!

— Καλά! Έκαμε η Φώφη.

Και προχώρησε λίγο μπροστά, για να πάψη ίσως η όμιλία πού τη νεύριαζε, προσπαθώντας να γικα τον πόνο της και να περπατή χωρίς να κουτσάινη. Αλλά πού τ' πεταχτό και ηδηχτό βήμα πού ηξερα! Αυτό, θάλεγε, τόξε χάσει για πάντα.

Τότε είδα τα παπούτσια της. Ήταν μαύρα, μισά κατόρι, μισά λουστρίνι, με πολύ ψηλό τακούνι, και τόσο όμορφα, τόσο κομψά, πού, με την έλθθεια, κι' εγώ στ' ηθέση της θά λυπόμουν να τ' ατείλω πίσω. Θυμήθηκα μάλιστα πως όταν ήμουν μικρός, έκανα τ' ίδια. Ποτέ δέν άμολογούσα πως με στενεύει παπούτσι πού μου άρεσε. Του κάκου ο πατέρας μου τ' ο παπάτης όταν τ' δοκίμαξα και μου προμάντευε δεινά: «Σοφ είναι στενό, θά σε κόβη, θά σε πονά, θά σε πεθαίνη. Ά, είναι μαρτύριο, παιδί μου, τ' στενό παπούτσι!

— Ά, μπά! Έλεγα: μωβρχειται ίσασα, δέν ξέρω εγώ!» Αλήθεια, δέν άισθανόμουν τ' πόδι μου τόσο καλά μέσα στο καινούργιο παπούτσι. Μ' έκοβε κιάλα λιγάκι στή φτέρνα. Μα έλπικα πως «θάνονγει» άμα τ' φορούσα μια δυο φορές. Αυτό άλλωστε ίσχυρίζταν κι' ο ταγγάρης. Κ' επέμενα να τ' κρατήσω. Στο τέλος έδοξα τ' κλάματι. «Κράτησ' τα, μου έλεγε βραγροτισμένος ο πατέρας μου: εγώ θά πονώ.»

Κι' άρχισε τ' ο μαρτύριο. Όχι μόνο δέν «άνοιγαν» τ' στενά παπούτσια, πκρ' άπεναντίας, όσο περπατούσα μ' αυτά, τόσο με στένευαν και με πονούσαν περισσότερο. Στην αρχή τ' κρυβτα. Αλλά σ' ό τέλος ο πόνος γινόταν τόσο άνυπόφορος, ωςτε άναγκαζόμουν να άμολογήσω: «τα παπούτσια μου... δέν ξέρω σήμερα τί έπαθαν... με πονούν πολύ...» και να παρακαλέσω να καθήσουνε πουθενά για τ' αν συνέλθω. Καθόμαστε, έβλυνά τ' ο παπούτσι πού με στέ-

νευε περισσότερο, άνακουφίζόμουν λιγάκι, μ' ύστερα, όταν θά φεύγαμε, τ' ο μαρτύριο ξανάρχιζε φοβερότερο. Έφτανα σ' ό σπίτι «ήμισθανής» τότε δέν ήταν και τόσο πρόχειρα τάμαζία, ότε είχαν έφευρεθεί τ' ταζι—και τ' ο πρώτο πού έκανα ήταν να βγάλω και να πετάρω εκείνα τ' βασιανιστήρια, κάνοντας έρχο πως δέν θά τ' ξαναβάλω. «Δέ σ' άδλεγα; θρϊάμθευε ο πατέρας μου. Τράβα τ' ά τώρα!

Η νομίζεις πως θά σοφ κάμω άμείσιως άλλα; Βάζε τ' ο παπά!» Και πολλές φορές σ' αυτό καναντούσα: άντι για τ' ώραία παπούτσια πού είχα κάνει, έδγαινα περίπατο με τ' καλιά πού τ' είχα για τ' σχολείο.

Ά, π' όσο λίγο ταίριαζαν με τ' καλιά μου ρούχα και π' όσο ντρεπέμουν στή πλατεια! Εδύτυχως ο πατέρας μου με λυπόταν σ' ό λίγο, μου έκανε άλλα παπούτσια, κι' εκείνα, όλοκαίνουργα, τ' χαρίζαμε σ' ο κανένα φτωχόπαιδιο.

Αυτά δλα είχα θυμηθεί, ενώ μιλούσα, γι' άλλα πράγματα τώρα, με τη μητέρα της Φώφης, κι' ενώ εκείνη εξεκολουθούσα να προπορεύεται πεισματικά ένα βήμα και να υποφέρη τ' ο μαρτύριο της σωτηλιά. Θυμήθηκα άκόμα κι' ένα άνέκδοτο τ' ο Μάρκου Αδρήλιου, τ' ο σοφοφ άυτοκράτορα.

Όταν χώρισε τ' ο γοναίκα του, ο γύρω του άποροδσαν πολύ, γιατί την ηξεραν για καλή γυναίκα, με πολλά προτερήματα, πού μπορούσε ξαίρετο να ταίριαζη με τ' ο μεγάλο της άντρα. Κι' αυτός, δείχνοντας τα παπούτσια του, τούς ειπε: «Τ' ά βλέπετε βέβαια γερά και ώραία. Εφερετε όμως αν με στενεύουν; Αυτό τ' ο ξέρω μόνο εγώ!»

Τ' ο ίδιο ειχε πει πρωτότερα κι' η Φώφη στή μητέρα της. Κι' είναι άλήθεια. Μόνο εκείνος πού φορά ένα παπούτσι, ξέρει αν τ' ο στενεύη η όχι. Μα και γι' αυτό άκριβώς τ' ο παιδιά πρέπει να δείχνονται π' ο λογικά και να μην κρατούν παπούτσια πού δέν μπορούν να τ' μεταχειρίζονται, μόνο για τ' είναι ώραία. Και δυστυχώς, έκτος από τη Φώφη, αυτό τ' ο συνηθίζουν και πολλά άλλα παιδιά, κορίτσια προπάντων, και μεγάλα άκόμα, πού η φιλαρέσκεια τ' ο κάνει άσυλλόγιστα.

— Όψ! έκαμε άξαφνα η Φώφη. Δέ βρωτ' ο π' ά! Σε παρακαλώ, μαμμά, άε πάρομω ταζι!

— Τ' ά βλέπεις; τ' ά βλέπεις; τ' ην άρχισε πάλι η μητέρα της, καθώς έγγεφε σ' ένα σωφφ' ορ να πλησίαση. Μ' άποχαίρετησαν και μπήκαν.

Υποθέτω πως και σ' ό ταζι η γκρίνια θά εξεκολουθόησε.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΟΝ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ ΤΟΥ 1934-35

ΣΤ' Αποτελέσματα πού δημοσιεύθηκαν σ' ό δυο προηγούμενα φύλλα, οι νέοι συνδρομητά είδαν πως, πότε και για τι ιδρύθηκε τ' ο Πένταθλο. Έιν' ένας μεγάλος και δόσκολος Διαγωνισμός πού επαναλαμβάνεται κατ' ο διετίακι β' άποτελείται από πέντε διάφορα Άγωνίσματα. Από τ' ο πέντε αυτά, τ' ο πρώτο είναι πάντα Λύσεις και τ' ο δεύτερο Σύνθεσις Πνευ. Άσκήσεων. Τ' ο τρίτο, τ' ο τέταρτο και τ' ο πέμπτο κ' όθε φορά είναι άλλα. Οί άγωνιστά διαιροούνται σε δυο τάξεις, και από κάθε τάξη άνακηρύσσεται ένας Νικητής, σύμφωνα με τ' ος όρους πού δημοσιεύονται παρακάτω

Τ' ο πρώτο Πένταθλο προκηρύχθηκε τόν Ιούνιο τ' ο 1928. Τ' άποτελέσματά του δημοσιεύθησαν τόν Νοέμβρη τ' ο 1930. Κι' οί παλαιά Νικητά ήταν η Μεγάλη Έλλας στή Μεγάλη Τάξη, κι' η Πάνθεια Άβραδάτου στή Μικρή. Τ' ο δεύτερο Πένταθλο προκηρύχθηκε τόν Ιούλιο τ' ο 1930. Τ' άποτελέσματά του δημοσιεύθησαν τόν Νοέμβρη τ' ο 1931. Και νικητά άνακηρύχθηκαν ο Νάρκισσος στή Μεγάλη Τάξη και η Ηρώ στή Μικρή. Τ' ο τρίτο, τέλος, προκηρύχθηκε τόν Οκτώβρη τ' ο 1932, και Νικητά άνακηρύχθηκαν, καθώς είδατε σ' ό προηγούμενο φύλλο, η Έρείνη στή Μεγάλη Τάξη και τ' ο Αυσόχαρτο στή Μικρή.

Σήμερα προκηρύσσεται τ' ο τέταρτο, της διετίας 1934-35. Τ' άποτελέσματά του θά δημοσιεύθουν άντος τ' ο 1935. Τ' ά δέ πέντε Άγωνίσματα αυτή τ' ο φορά, είναι Α' Λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων, Β' Σύνθεσις Πνευματικών Άσκήσεων, Γ' Ποίημα (έμμετρο ή πεζό), Δ' Ασνική Λέξις και Ε' Μετάφρασις σ' ό Αρχαίο Έλληνικό.

ΟΙ ΟΡΟΙ

Στ' ο Πένταθλο έχουν δικαίωμα να λάβουν μέρος όλοι άδιακρίτως: συνδρομητά, άδελφαίκα τον, με ψευδώνυμο η χωρίς ψευδώνυμο. Όλοι αυτοί, μαζί με τ' ο χροφόγραφέ τους, θά στείλουν από ΔΕΚΑ ΔΡΑΧΜΕΣ. Και με τ' ο π' ο σ' όν πού θά συναχθ' ο.—η καλύτερη, άναλόγως τ' ο ποσού—θάγορασθ' ον τ' ο Δ' ορα τ' ο Νικητών: δυο καλλιτεχνικά άγγελα, η αγάλματάκια, π' ο μ' αυτό τ' ον τρόπο θά τ' ο προσφέρουν σ' ουσ' ο Νικητάς οί ίδιοι. οί συνάδελφοί και συναγωνιστάί του. Άν όμως τ' ο ποσό δέν είναι αρκετά μεγάλο, θά τ' ο θέσω, όπως φέτος, στή διάθεση τ' ον Νικητών, για τ' ο παραγγέλλουν, ό, τι θέλουν σ' ο γραφείο μου, — συνδρομή, τίμους μου, βιβλία της Βιβλιοθήκης μου κτλ.

Οί Νικητά, καθώς είπαμε, θά είναι δυο. Για τ' ο οι άγωνιστά θά διαιρεθ' ον σε δυο τάξεις, αναλόγως της ηλικίας των: Μεγάλη Τάξις, από 15 ετών και άνω, Μικρή Τάξις, από 14 ετών και κάτω. Οσ' ο άπαράγητο, είναι να σημειώνεται σ' ό χροφόγραφο κι' η ηλικία. Όποιος δέν δηλώσει ηλικία, θά καταταχθ' ο στή Μεγάλη Τάξη.

Για τ' ο συμπεριληφθ' ο κανείς σ' ό Πένταθλο, πρέπει ν' άπαντήσει και σ' ό πέντε άγωνίσματα συγχρόνως. Όσοι παραλείψουν κι' ένα μόνο, θά αποκλεισθ' ον.

Κάθε άγώνισμα θά κριθ' ο χωριστά. Και σε κάθε άγώνισμα θάπανεμηθ' ον Βραβεύα, Έπαινοί και Εδσημα όπως οσ' ος: συνήθεια Διαγωνισμ' ος. Οί βραβευμένοι μάλιστα θά λάβουν και χωριστά τις τιμές και όμοιούς τ' ον συνήθον Διαγωνισμ' ον, είτε τ' ον Μεγάλων, είτε τ' ον Μικρών, σύμφωνα με τ' ον Όδηγό τ' ον Συνδρομητ' ον, Κεφ. Γ'. Και κατ' ο τ' άποτελέσματα τ' ον πέντε διάφορων άγωνισμ' οτων, σε κάθε Τάξη χωριστά, θά άνακηρυχθ' ο ο Νικητής.

Ίδου τώρα με π' ού το τρόπο γίνεται η άνακήρυξη: Στ' ά διάφορα βραβεύα δίδεται άξία άριθμητική ως εξής: Πρώτον Βραβεύον = άριστα 6. — Δεύτερον Βραβεύον = λίαν καλώς 5. — Τρίτον Βραβεύον = καλώς, 4. — Α' Έπαινος = σχεδόν καλώς, 3. — Β' Έπαινος = μετρίως, 2. — Γ' Έπαινος = μετριώτατα, 1.

Τ' ο άθροισμα αυτών τ' ον βαθμ' ον ορίζει τ' ο θέση τ' ον καθενός. Επομένως τ' ο ρακό θά ήταν: Α' Βραβεύο και σ' ό πέντε Άγωνίσματα, 6x5=30. Η δέ μικρότερη έπίδοση πέντε Γ' Έπαινοί=5.

Προηγούνται λοιπόν όσοι έχουν τ' ος μεγαλύτερους άριθμούς και, από δυο η περισσότερους π' ον έχουν τ' ος ίδιους, εκείνοι πού επέτυχαν περισσότερο σ' ά δυσοκολώτερα Άγωνίσματα, κι' αν έχουν και τ' ος ίδιους βαθμ' ος σ' ά ίδια, εκείνοι π' ον προηγούνται και σ' ά μεγαλύτερα. (Δηλαδή, ο δεύτερος τ' ον Γ' Βραβεύον είναι άνώτερος από τ' ον τρίτο τ' ον ίδιου ο κ' ο πρώτος τ' ον Α' Έπαινων άνώτερος από τ' ον δεύτερο, και καθέξής.) Όσο για τ' ο ιεσιά τ' ον Άγωνισμ' οτων κατ' ο τ' ο δυσκολία τους, ορίζεται έτσι: Μετάφρασις σ' ό Αρχαίο Έλληνικό, Σύνθεσις Άσκήσεων, Ποίημα, Ασνική Λέξις, Λύσεις.

Η απάντηση σε κάθε Άγώνισμα πρέπει να είναι γραμμένη ΚΑΘΑΡΑ, ΜΕ ΠΟΛΥ ΖΩΗΡΟ ΜΕΛΑΝΙ, σε χωριστό φύλλο χωριέ. Τ' ά φύλλα τ' ον καθενός άγωνιστ' ον πρέπει να είναι όμοιόμορφα. Από πάνω σ' ό καθένα να γραφή: «Πένταθλον της Διαπάλασης 1934-35», και τ' ο όνομα τ' ον άγωνιστ' ον, τ' ο ψευδώνυμο (αν έχη) τ' ον ηλικία και τ' ον διαιμόνη. Οί δέκα δραχμές π' ον θά συνοδεύουν τις πέντε άπαντήσεις τ' ον καθενός, μπορεί να είναι σ' έλληνικό γραμματόσημο η τ' ο καλύτερο, να σταλοδην με ταχυδρομική έπιταγή.

Οί εικόνες τ' ον δυο Νικητών θά δημοσιεύθ' ον κεφισανάς σε μεγάλο σχήμα και σε ιδιαίτερο πλαίσιο (άρκει, εννοείται, να στείλουν κατάλληλες φωτογραφίες.)

Αυτ' οί είναι οί Όροι τ' ον Πεντάθλου και τ' ορα τ' ο θέματα τ' ον Άγωνισμ' οτων.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α'

Λύσεις Πνευματικών Άσκήσεων

Να λυθ' ον οί Πνευματικές Άσκήσεις π' ον δημοσιεύονται σ' ό σημερινό φυλλάδιο. Είναι άρκετά δόσκολές, κι' όλες από τ' ο Συλλογή τ' ον Αυσόχαρτου, π' ον οίτε σ' ό Πένταθλο π' ά θάγωνισθ' ο — είναι Νικητής—οίτε σ' ό Διαγωνισμ' ο τ' ον Λύσεων λαβαίνει μέρος.

(Οί Λύσεις για τ' ο Πένταθλο δέν πρέπει να είναι γραμμένες σε λυσόχαρτο.

Έννοείται οτι αυτές θά τις στείλουν και χωριστά, γραμμένες σε λυσόχαρτο, όσοι διαγωνίζονται και σ' όν τρέχοντα Διαγωνισμ' ο Λύσεων π' ον είναι άλλο π' ον άμα.)

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β'

Σύνθεσις Πνευματικών Άσκήσεων

Να συντεθ' ον μία Συλλογή από 12 Πνευματικές Άσκήσεις, για τ' ο δημοσιεύθ' ον δ' ολόκληρη σ' ό φυλλάδιο π' ον θά έχη τ' άποτελέσματα τ' ον Πεντάθλου. Οί Άσκήσεις όλες θά είναι έλληνικές (γαλλικές δέν χρειάζονται). Και τ' ά είδη τ' ον κατ' ο σειρά: Δεξιόγραφος (η Συλλαβόγραφος), Στοιχειόγραφος, Μεταγραμματισμός, Άναγραμματισμός, Αίτιμα (όλ' αυτά τελείως στυχοιούρημένα) Διαιτητών (η άλλο Σχήμα, αλλά επίσης δόσκολο, όχι Ψαροκόκαλο η Πυραμίδι) Κρυπτογραφικόν, Μαγικόν Γράμμα (οίεσθ' οποτε ποικιλίας), Φωνηεντόλιπον (η Έλλησοσύμφωνον, η Μικτόν, η Όμοιόμορφο), Άκροστιχίς (οίεσθ' οποτε ποικιλίας έκτος 'Απλής Άκροστιχίδος), Γρίφος. Και άλλη μ' ά ακόμη Άσκηση κατ' έλεγχοη τ' ον σ' όν θέτον και «νέου είδους» κατ' ο προτίμηση

Τ' ο Κρυπτογραφικόν η τ' ο Μαγικόν Γράμμα μπορούν ν' άντικατασταθοδν με Μεταμορφώσεις, Άριθμητικήν διά Λέξεων η Διπλό Κεφάλι.

Έννοείται οτι κάτω η άντίκρη από κάθε Άσκηση πρέπει να είναι γραμμένη η λύση της.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'

Ποίημα (έμμετρο η σ' ό πεζό).

Θέμα: Ο Στυρός.

Πολλοί δέν μπορούν να γράψουν έμμετρος, δέν ξέρουν στυχοιούγια, έχουν όμως ποιητική διάθεση, ιδέες, και μπορούν εξαιρετα να έμμενευσθ' ον από ένα θέμα και να γράψουν ένα ποίημα, όχι πεζό—γιατι τότε δέν θάνα ποίημα—αλλά σ' ό πεζό. Δηλαδή χωρίς μέτρο και όμοιοκαταληξίες π' ον, όταν υπάρχει η ποιητική οδία, είναι σολιδια περικτά. Έννοείται όμως πως και τ' ο ποίημα σ' ό πεζό—η τ' ο πεζοτρράγουδο, όπως λέες μερικοί αυτό τ' ο είδος—πρέπει να ήνα κάποιο ρυθμ' ο και να ναι σε ώραία ποιητική γλώσσα. Όσοι τ' ορα γράφουν και στίχους, άκόμα καλύτερα: αυτοί θά κάμουν ένα σωστό ποίημα, με μέτρο, με όμοιοκαταληξίες και... με τ' ο δλα τ' ου.

Σ' αυτό—είτε έμμετρο, είτε σ' ό πεζό—πρέπει να έξηγητάι και να εξυμνητάι τ' ο μεγάλο, τ' ο κ' ονόμο Σύμβολο τ' ος Χριστιανισμ' ον, ο τίμιος ΣΤΑΥΡΟΣ. Όλους βέβαια τούς έμνεύει. Και μολονότι τόσο και τόσο έχουν γραφ' ον γι' αυτόν, πάντα, όποθέτω, ο ποιητής μπορεί να βοή μ' ά καινούργια άντίληψη, μ' ά καινούργια ιδέα, παραμοίωση, εικόνα—μ' ά έκφραση τελοςπάντων δικ' ον, προσωπική, πρωτότυπη.

Τ' ο ποίημα δέν πρέπει να έχη περισσότερο από είκοσι στίχους (4-5 τετράστιχοι) άνάλογη έκταση θά έχη και τ' ο πεζό.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ'

Ασνική Λέξις

Από τ' ο κείμενο π' ον δίνω παρακάτω, έχουν άφορησθ' ον πολλές λέξεις κι'

άντικατασταθεί με παύλες. 'Οπου λοιπόν βλέπετε παύλα (—) θα πη πως λείπει μία λέξη, μικρή ή μεγάλη αδιάφορο, που πρέπει να τη μαντέψετε και να αναγορευθείτε έτσι το κείμενο όπως το έγραψε ο συγγραφέας:

ΣΚΥΛΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΥΒΗΛ

Στη Σικελία, στον πορθμό της Μεσοήρας, όπου τόσο καινοπαράδαιαν οι — ή φατασία των — είχε — την κατοικία του — τεράτων, που κατασπάραζαν — περινούσαν από — τους.

'Ο βράχος της Σκυλιάς — από μακριά — γυναίκα. Τά κόματα, — πάνω του, κάνουν ένα θόρυβο ού — χιλιάδες ακόλοι μαζί. Γι' αυτό ο θρύλλος θέλει τη — ανθρωπομόρφο τέρας που — τη μέση του τριφυρού από — κεφάλι.

'Εταν, λένε, — του θόρυβο και της νόφης Χρουσηδας, που την — ο Γλαυκός. 'Επειδή όμως αγαπούσε τον — και η μάγισσα Κίρκη, έκανε να μεταμορφωθεί η ανείληλος — ο' ένα άπαιστο —, και να πέση από τη φρένη της στη —, όπου από τότε προξενούσε το — α' άμπερ-τηνούς —.

'Όσο για τη Χάρυβη, — πώς ήταν κάποια άχόρταιγη γυναίκα, που — και τα βώδια του 'Ερακλή στο γυρισμό τους από την 'Ισπανία. 'Ο —, για να την —, τη — με κεραυνό και την έρριξε στη —. Κι' η Χάρυβη, σύμφωνα με την άρχιμή της —, άρπαξε και κατάπιε κάθε τι που — τη θαλασσινή της —.

Στην —, ο γκερμής της — και τα βράχια της — — τρώει στους ναύτες. Σήμερα όμως, έξ αίτιας που έγιναν — πολλές βωλομύες — από ορειμούς, ο σίφονας του Καλαράρο έχασε μεγάλο — απ' — τον, και κανένα — δεν τρομάζει πια το — στον — της Μεσοήρας.

'Όταν θάντιγγάρετε το κείμενο έπανορθωμένο, να σημειώσετε τις λέξεις που έλειπαν με κόκκινο μελάνι ή να τις υπογραμμίσετε. Είναι όλες 42.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε'

Μεταφράσεις στο άρχαιο 'Ελληνικό Δίνο παρακάτω ένα απόσπασμα από νεότερο ιστορικό έργο, για να μεταφρασθώ στην άρχαία 'Ελληνική. Το διάλεξα επίτηδες, γιατί ένα κομμάτι ιστορίας είναι εύκολο να μεταφρασθώ σ' όποια άρχαία 'Ελληνική έβρει ο άγωνιστής, από τη γλώσσα του 'Ερόδοτου, του Θουκυδίδη, του Ξενοφώντα, ως τη γλώσσα του Πλουτάρχου, των 'Αλεξανδρινών, των Εθαγγελίων, του Χρυσόστομου. 'Η άρχαία 'Ελληνική, ως την εποχή που έγινε πια νέα, πέρασε από πολλές μορφές, πολλές φάσεις. Μόνο ένας τελειότερος του Γυμνασίου τις έβρει — ή υποτίθεται πως τις έβρει — όλες. 'Αλλά εκείνοι που δεν έβγαλαν ακόμα το Γυμνάσιο, έβρουν μερικές μόνο, και σχετικά από τις νεότερες κι' εύκολότερες, π. χ. του Πλουτάρχου. Δεν θα ζητήσω λοιπόν, από τη Μικρή Τέση προκάντων, μετάφραση στην παιδική, την που κλασική έλληνική γλώσσα, την άτυκή. Θόρεσθώ και σε μορφές νεότερες και προσιότερες. 'Ιδού το κείμενο που θα μεταφράσετε. Αυτό είναι άλωσδιόλου στη νέα γλώσσα:

'Ο Σπαρτακός είδε άμέσως το λάθος που έκανε ο Βακίγιος με το να ξαναμοιράσει τις δυναμείς του, και άποφάσισε να άψησθαι από το λάθος αυτό όπως το είχε ξανα κάνει την πρώτη φο-

ρά, τότες που ερχόμενα πάνω στο απόσπασμα του Φούριου. 'Αφήνοντας το κύριο σώμα στις διατάξεις του Κρίστου, πήρε μαζί του τους πιδ γερούς άντρες, και ερχόμεναι σε μία γρήγορη πορεία, που δεν έκανε δυνατό να κάνει ένας ταχτικός στρατός και που μονάχα βουβόνοι με έλαφο όπλισμο θα μπορούσαν να κάνουν. Πέρασε τον 'Αφίδη πριν από το σούρουπο, α' ένα μέρος που με δυσκολία μπορούσε κανένας να περάσει και που του το δείχνα οι Λουκανοί. Καμιά είκοσαριά χιλιόμετρα, μονάχα των χωρίων από το μέρος όπου στρατοπεδεύαν οι Ρωμαίοι. Το

πέρασε με μίαν άριστευτη γρηγοράδα χωρίς να μάθουν οι Ρωμαίοι πως πλησίαζε, με πού ο ντόπιος είτανε συνένοχοι. 'Εφτασε έτσι τη νύχτα στο έχθρικό στρατόπεδο και έπιασε πάνω σ' αυτό γρήγορος σάν άστραπή. 'Ο Κούριος είτανε άπασχημένος στο μπάνιο του στο κοντινό δάσος. Μόλις μπόρεσε να σωθεί έδωγυμος. Μα δεν πήγε και μακριά. Τον πήρανε από κυνήγητό, τον προφτάσαν γρήγορα και τον σκοτώσαν με μαχαίριές.

'Απαντήσεις για το Πένταθλο δεκτές ως το τέλος 'Ιανουαρίου 1935.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΡΟΚΑ ΤΗΣ ΒΙΑΓΙΑΣ

'Α! τον παλιό καλό καιρό! τι όμορφα κολούσε. Μέσα στο μύλο τον παλιό του γέροντος μακπού. Κάθε βράδυ στη φωτιά σιμά μες ιστοροδόσε. Μύθους και λώτες για μαγικές χάρεις παραμυθίου... 'Ακούγαμε με προσοχή... Και τί γλυκά ήχοδσε. 'Η όρκα της γαίας γιαγιάς π' άδιάκοπα γενοόσε...

'Ήταν γέρος ο μακπούς με χόνια άγάρια-άγάρια Κι' όλα στο μύλο γέριμα έχτός από τα έγγνια... Γέριμα το παλιό κρασί στα γέριμα έφάρια... Παλιές φίλες τρυφερές που δεν σβόην με τα χρόνια... Παλιά τραγούδια τι γλυκά παλιά τα παραμυθία Παλιές άνάμνησες που ζούν άκοιμητες στα στήθια...

Και ήταν η γιαγιάκα μας ή ζωντανή χαρά μας Πάντα χαμόγελα για μās άνθοδσαν στη μορφή 'Ω! τι καλά και γελαστή! 'Όλη χαρά σιμά μας Και του παλιού της σπιτικού ή άληθινή ψυχή... Τό μαριτριά κι' αυτή ή σωπή κι' ή θλίψη που πέταε Γύρω μας... τώρα ή όρκα της που έπαψε να γυρνάει...

'Ο γερομύλος του πακπού δσάν κι' αυτόν έχάθη Κι' ή γριά ή όρκα της γιαγιάς στον τοίχο κρεμασμένη... Και σείεσ στης χλόης της χλωφής που κούτεσε τα βράθη Στόν τάφο δπως και στη ζωή μαζί κι' άγαπημένοι. Με μάτια όγυρά από δάκρυα και με σφιγμένα χέλια Δεν έβρω... Σάν να σές θωρέ, σάν κέρτσι άργά το δελί... (Κατά το Γαλλικό) Μακεδονοπόοια

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

'Ο ήλιος βασιλεύει πέρα στον ούλοντα. οι χρούες του άναπύειες στη θάλασσα την κοκκινίζαν που έμοιαζε σάν ναταν πυρομένη.

Οί φωνές των κοριτσιών πούχαν μαζευτεί στην αύλή του σχολείου όλο και μεγάλωναν: 'Επαίζαν όλα σχεδόν, με κι' έκείνα που χόρευαν κτυπούσαν δυνατά τα χέρια τους, βλέποντας νέ γλυτόνη μία συμπάθητριά τους άπ' τό κροφτό.

Καθόμου άπόμερα σ' ένα παγκάκι κάτω απ' ένα πεύκο έχοντας προσηλωμένα τα μάτια μου στο άπειρο. Δεν έξερω έκείνη τη στιγμή πως μου ήθεσε έτσι άξαφνα μία άπότομη μελαγχολία, και ζαρώθηκα σ' έκείνη τη γωνία αλόμουνη.

Τό σούρουπο έντωμαξού δπλώθηκε γύρω μου τα παιδιά εξακολουθοόσαν το παιχνίδι τους, χαρούμενα, γελαστά. Μα έγω δεν μπορούσα να ξεχώρια άπό μία άόριστη λύπη που μωσφιγγε δλωένα την καρδιά. 'Ήταν μία θύμησή που ήθεσε άξαφνα από νου μου σάν ένας φοβερός εφιάλης που μάταια προσπαθοόσα ν' άπομακρύνω. 'Αλλ' ή θέλησή μου όπεσώρης.

Και ξάφνον αίσθάνθηκα τα μάτια μου να θολώνουν... κι' ύστερα ένα δάκρυ ζεστό να ύγραίνει τα μάγουλά μου 'Επειτα δύο, τρία, ως που συγκρατούσα πια τους λυγμούς μου.

'Εγειρε τότε το κεφάλι μου κάτω, κούβοντάς το με τα δύο χέρια μου. 'Εβρινα κιάμψηθρα όσοι, ως που έννοιωσα ένα χέρι να χαιδέθω το μαλλά μου. 'Ήταν μία καλή φίλη που δεν με είχε άντιληφθεί νωρίτερα. Δεν μωδ-λεγε τίποτα, μόνο καθόταν κοντά μου σιωπηλή 'Επειτα αίσθάνθηκα τα χέρια της να πιάνουν τα δικά μου και να τα σφιγγουν με βουβή αγάπη. Και τότε ψιδύρησε διακόπτοντας τη σιγή.

— Γιατί; 'Η άπάντησή μου ήταν όλο δάκρυα που τα διαδέχονταν πριστότερα. Δεν ήθελα να της άποκαλύψω το μυστικό μου φοβούμενη μήν την περιόξη. Είχα θυμηθεί μίαν άλλη μου φίλη που ή φίλια είχε δεσει γέρα τα δεσμά άνάμεσα μες κι' ένώ την γνώρισα πριν άπ' ένα χρόνο μόνο την συμπάθησα απ' την άρχή όπως κι' αυτή έμένα; κι' ο καιρός περνούσε χαρούμενα.

Μία μέρα καιιά όμως έβρασε που έφυγε μακριά μου, για πάντα. 'Ο χωρισμός αυτός μου κόστισε. 'Ήταν στη θύμησή μου όλη όρα. 'Αργότερα, μ' άλλες συναναστροφές πούχα πιάσει στο σχολείο, άπομακρύνονταν απ' τον έαυτό μου σάν ένας γλυκός άερας που ήθε για λίγο σιμά μου να φυσήξω. 'Εκείνη λοιπόν είχα θυμηθεί τό φι-

λι της άλλης που μ' έδωσε άποχαίρα-τόντας και γι' αυτό δάκρυα μ' άνέβη-κάν στα μάτια. Μα είχα χύσει τόσα πολλά, που σε λίγο στεφύσαν κιά.

Και τότε σημάνοντας το κεφάλι, είδα, στο πρόσωπο της φίλης μου, ζωογραφισμένη την άπορία. Δεν προσπάθησε να τη λύσει, ούτε να εξήγησή τη σιωπή μου, μόνο πλησίασε πιδ κοντά μου, κι' άγκαλιάζοντάς με, μωδύσσε ένα παρηγορητικό φίλι που έκανε όλο μου το είναι ν' άναστηθή. Νόμιζα πως έπαίρ-να τό φιλι της άλλης, και τότε την κούταξα βαθιά 'στα μάτια μ' άπειρη έγγνωμοσύνη, βλέποντας ν' άνθίσξω ένα χαμόγελο ίκανοποίησης στο χέλι της.

Αυτό λέγονται «σκεπτικιστές» — επειδή «σκέπτονται»; — και «σκεπτικισμός» είναι ή τάση προς τη λογική εξέταση των δογημάτων. 'Επειδή όμως τις περισσότερες φορές οι «σκεπτικιστές» άρνούνατι όσα πιστεύονται κοινώς, ή λέξη «σκεπτικισμός» κατόντης συνώνυμο σχεδόν με τη λέξη «άρνηση» ή «άπιστία». Τώρα θα με ρωτήσης: ο άνθρωπος δεν πρέπει να είναι σκεπτικιστής; Και, άλλα ως ένα βαθμό, κι' όχι για όλα τα ζητήματα, γιατί είναι και μερικά που δεν λύνονται μόνο με τη λογική. Για τό άλλο που με ρωτάς, δεν είναι βέβαια κακό και μπορείς να είσαι ήσυχη. Πάντα όμως ήταν καλύτερο άν περιορίζουσαι σε μένα.

Είναι πολύς καιρός από τότε, Γλυκεία 'Παρηγορία, και δεν μπορώ να θυμηθώ ποιός μου έγραψε πως «νάστατάθησαν δύο οικογένειες» από έκείνη την ψεύτικη είδηση, 'Όσο για τον τρόπο που έγινε ή φάρσα, έξ μόνι μωδ' τόρα τίποτα — πειστικά, έχασμένα. 'Ο κ. Ε. σ' εγχαρίσται πάρα πολύ που σημείωσσε αυτές τις παραθορίες σ' ένα μωσποδημένο που «Πλόσοι και Φτωχοί» και «'Αναθυομένη». 'Ο πατέρας του Πόπου Θαλάσσα λέγεται Κωσταντής κι' ο θάτος του Σταθάκης. Κι' ο πατέρας της Κλάρας λέγεται Μάρκος Δάντος. 'Όπου τυπώθησαν άλλα όνόματα είναι λάθη και σε δεύτερη έκδοση αυτών των βιβλίων θα διορθωθούν. 'Η δ. Γιαννοπούλου δεν μου έγραψε πόσο και που πουλιέται τό βιβλίο της. Τάλλα υπάρχουν σ' όλα τα γωστά άθηναϊκά βιβλιοπωλεία.

Χάρω, Νικήτρια 'Ελλάς, που πάρασε ή φοβερή αθή τεμπιλιά. 'Ιμπεριαλισμός (από τό λατινικό imperator — άυτοκράτορας) είναι ή άπολυταρχία ή τό άπολυταρχικό πνεύμα, κατ' άντίθεση προς τό δημοκρατικό. Κι' έκείνος που θέλει άπολυταρχικό τό πολιτεύμα — άπολυταρχία, βασιλεία ή και δημοκρατία ακόμα, άλλα με άπόλυτο άρχοντα και με τόσες κατακτικές, ή έπιβολής σ' άλλα κράτη με την δ-λική δύναμη, τό στρατό κτλ. λέγεται ήμπεριαλιστής. Στην άλλη σου ερώτηση άπαντώ ναί.

Αυστωθός, Μπίλ-Σπέιλ, και στην 'Ακαδημία οι Ίδεις Ίδεις επικρατούν. 'Όταν τό 'Υπουργείο της Παιδείας της ζήτησε να κανονισθώ την όδογραφία της δημοτικής για τα σχολικά βιβλία, ή 'Ακαδημία έστειλε έννα κανονισμό, που άνακατός σε τό-ποσο βαθμό την άρχαία με τη νέα Γραμ-ματική. Φοτε τό 'Υπουργείο δεν τον έλα-θε δπ' όψη. 'Η «Σφιγξ των Πάγων» τού βέρν δημοσιόθησε στον τόμο του 1898.

Δεν έχει να κάνει, 'Αρδύη, που δεν έχεις προχωρήσει στο σχολείο. 'Αλλοι, που έχουν προχωρήσει πολύ, δεν μπορούν να γράφουν σάν και σένα. Αυτό, βλέπεις, είναι όμοιο φυσικό κι' έκδηλόναται από πού μωρή ήλικία. Τό σχολείο άδύνηται, πο-θηθεί, άλλα δεν δημοσιόγει ποιητές και λογοτέχνες, δεν μπορώ να σου πω για τό περιοδικό που με ρωτάς: γιατί δεν τα παρακολούθω. Νόμιζω φάσσο πως τό δικό μου σές φάνει. Είναι τό μόνο που μπο-ρει κανείς να τό έμπιστεύεται, και λογο-τεχνικός και παιδαγωγικός. Αυσώχατο έστειλα.

Πολύ λυπήθηκα, Χαρούμενη 'Ανοιξιές, για τό θάνατο της καλής μας φίλης. 'Οχι, από την οικογένεια δεν είχα είδηση και γι' αυτό δεν τον άναγγέλλω. Τό τέλος του «Κληρονομίου του Ροβινσόν» θα είναι βέβαια εγχαίροτο και, άπάνω-κάτω, όπωσ τό μαντέψεις. Τό αντίτιμο της 'Αγγελίας μπορείς να τό στείλης σε γραμματόσημο. 'Η 'Ο. είναι πάντα συνδρομήτρια.

Πολύ λίγα μου γράφεις, Μπουμπουλίνα, κι' ύστερα από τόσον καιρό. Καλή δεν μ' έχεις συνηθισμένη. 'Ετσι... Καλή έκπρωχία στη Γαλλική 'Ακαδημία. Στο «'Εθ-θνικό θέατρο» θα παίξθω φέτος τό γωστό δράματάκι του κ. Βανόπουλου «Φορητό»; που όταν πρωτοπαίχτηκε, είχε την επίτι-μολία του «Ποπολάρου». Νέο έργο έτοιμάζει τό «Φάντασμα», δεν έβριθ' όμως αν θα παίξθω σ' αυτήν την περίοδο ή του χρόνου.

'Ελλάς, Σανθή 'Ελληνοπούλα, και περιμένα και τό άλλο. Μερικά «ζητήμα-τα» λύνονται με την κοινή λογική, όως να μη χρειάζεται κανείς να ρωτήσθω κανένα. Σου ζητούν άνταλλαγή Μ. Μυστικής, στέλνεις ένα τεταόδιο λευκό — χωρίς άπα-νήσεις σου — στο στέλιον ένα όμοιο — τι γί-νεται; 'Υστερα από δέκα ή δεκαπέντε άνταλ-λαγές, με διάφορα διαπλασοπούλα, όαχες ένα μέτρο λευκά τεταόδια σ' να τά γέρα-σες από τό γραφετό μου! Θα πής: κι' αν στείλης τό λευκό τεταόδιο για να κόυ γράψω ο άλλος τις άπαντήσεις του και να σέ στείλει τό ξαναστέλι, κι' ύστερα να κέρως και σ' τό ίδιο με τό δικό του; Περιττή και μάταιη άργοπορία. Θα στείλης λοιπόν άμέσως ένν τεταόδιο συμπληρωμένο με τις άπαντήσεις σου, κι' έκείνος που θα τό λάβω, θα σου στείλι ένα δικό του συμ-πληρωμένο επίσης.

'Ισως, Δεσάνα, τό ίδιο θα κόυ γρά-φεις και σ' το χρόνο, άποφ φέτος πη-γαίνεις στην τελευταία τάξη του Γυμνα-σίου. Τό 13ο κομμάτι σου, διαφεύδοντας των κακό σιωνό του άρθρωτό σου, βρισκα-ται άσφαλώς στα χέρια μου — φαίνεται πως θα ήταν άρκιτό τό δέραςίμο γραμματόση-μο — και περιμένα τη σειρά του για να τό διαβάσω.

Πολύ μ' εγχαίρισης τό γραμματόση-μο, Μωδίκη Βασιλοπούλα, έσαι καλο-γραμμένο σε δύο φύλλα κομφο χαρτί δε-μένα με ρεύς κορδελίττα... Σε εγχαίρω που έπαίξες στο 'Φάτο Θρακιόσια κι' έλ-πίζω, τόσα που έκαμες την άρχή, να μω γράφεις συχνά, για να σε γνώριω ακόμα καλύτερα. Είσαι 12 χρονών και πηγαίνεις στην Γ' του Γυμνασίου; Πολύ καλά!

Πολύ λίγα μου γράφεις, Μπουμπουλίνα, κι' ύστερα από τόσον καιρό. Καλή δεν μ' έχεις συνηθισμένη. 'Ετσι... Καλή έκπρωχία στη Γαλλική 'Ακαδημία. Στο «'Εθ-θνικό θέατρο» θα παίξθω φέτος τό γωστό δράματάκι του κ. Βανόπουλου «Φορητό»; που όταν πρωτοπαίχτηκε, είχε την επίτι-μολία του «Ποπολάρου». Νέο έργο έτοιμάζει τό «Φάντασμα», δεν έβριθ' όμως αν θα παίξθω σ' αυτήν την περίοδο ή του χρόνου.

'Ελλάς, Σανθή 'Ελληνοπούλα, και περιμένα και τό άλλο. Μερικά «ζητήμα-τα» λύνονται με την κοινή λογική, όως να μη χρειάζεται κανείς να ρωτήσθω κανένα. Σου ζητούν άνταλλαγή Μ. Μυστικής, στέλνεις ένα τεταόδιο λευκό — χωρίς άπα-νήσεις σου — στο στέλιον ένα όμοιο — τι γί-νεται; 'Υστερα από δέκα ή δεκαπέντε άνταλ-λαγές, με διάφορα διαπλασοπούλα, όαχες ένα μέτρο λευκά τεταόδια σ' να τά γέρα-σες από τό γραφετό μου! Θα πής: κι' αν στείλης τό λευκό τεταόδιο για να κόυ γράψω ο άλλος τις άπαντήσεις του και να σέ στείλει τό ξαναστέλι, κι' ύστερα να κέρως και σ' τό ίδιο με τό δικό του; Περιττή και μάταιη άργοπορία. Θα στείλης λοιπόν άμέσως ένν τεταόδιο συμπληρωμένο με τις άπαντήσεις σου, κι' έκείνος που θα τό λάβω, θα σου στείλι ένα δικό του συμ-πληρωμένο επίσης.

'Ισως, Δεσάνα, τό ίδιο θα κόυ γρά-φεις και σ' το χρόνο, άποφ φέτος πη-γαίνεις στην τελευταία τάξη του Γυμνα-σίου. Τό 13ο κομμάτι σου, διαφεύδοντας των κακό σιωνό του άρθρωτό σου, βρισκα-ται άσφαλώς στα χέρια μου — φαίνεται πως θα ήταν άρκιτό τό δέραςίμο γραμματόση-μο — και περιμένα τη σειρά του για να τό διαβάσω.

Πολύ μ' εγχαίρισης τό γραμματόση-μο, Μωδίκη Βασιλοπούλα, έσαι καλο-γραμμένο σε δύο φύλλα κομφο χαρτί δε-μένα με ρεύς κορδελίττα... Σε εγχαίρω που έπαίξες στο 'Φάτο Θρακιόσια κι' έλ-πίζω, τόσα που έκαμες την άρχή, να μω γράφεις συχνά, για να σε γνώριω ακόμα καλύτερα. Είσαι 12 χρονών και πηγαίνεις στην Γ' του Γυμνασίου; Πολύ καλά!

Πολύ λίγα μου γράφεις, Μπουμπουλίνα, κι' ύστερα από τόσον καιρό. Καλή δεν μ' έχεις συνηθισμένη. 'Ετσι... Καλή έκπρωχία στη Γαλλική 'Ακαδημία. Στο «'Εθ-θνικό θέατρο» θα παίξθω φέτος τό γωστό δράματάκι του κ. Βανόπουλου «Φορητό»; που όταν πρωτοπαίχτηκε, είχε την επίτι-μολία του «Ποπολάρου». Νέο έργο έτοιμάζει τό «Φάντασμα», δεν έβριθ' όμως αν θα παίξθω σ' αυτήν την περίοδο ή του χρόνου.

'Ελλάς, Σανθή 'Ελληνοπούλα, και περιμένα και τό άλλο. Μερικά «ζητήμα-τα» λύνονται με την κοινή λογική, όως να μη χρειάζεται κανείς να ρωτήσθω κανένα. Σου ζητούν άνταλλαγή Μ. Μυστικής, στέλνεις ένα τεταόδιο λευκό — χωρίς άπα-νήσεις σου — στο στέλιον ένα όμοιο — τι γί-νεται; 'Υστερα από δέκα ή δεκαπέντε άνταλ-λαγές, με διάφορα διαπλασοπούλα, όαχες ένα μέτρο λευκά τεταόδια σ' να τά γέρα-σες από τό γραφετό μου! Θα πής: κι' αν στείλης τό λευκό τεταόδιο για να κόυ γράψω ο άλλος τις άπαντήσεις του και να σέ στείλει τό ξαναστέλι, κι' ύστερα να κέρως και σ' τό ίδιο με τό δικό του; Περιττή και μάταιη άργοπορία. Θα στείλης λοιπόν άμέσως ένν τεταόδιο συμπληρωμένο με τις άπαντήσεις σου, κι' έκείνος που θα τό λάβω, θα σου στείλι ένα δικό του συμ-πληρωμένο επίσης.

'Ισως, Δεσάνα, τό ίδιο θα κόυ γρά-φεις και σ' το χρόνο, άποφ φέτος πη-γαίνεις στην τελευταία τάξη του Γυμνα-σίου. Τό 13ο κομμάτι σου, διαφεύδοντας των κακό σιωνό του άρθρωτό σου, βρισκα-ται άσφαλώς στα χέρια μου — φαίνεται πως θα ήταν άρκιτό τό δέραςίμο γραμματόση-μο — και περιμένα τη σειρά του για να τό διαβάσω.

Πολύ μ' εγχαίρισης τό γραμματόση-μο, Μωδίκη Βασιλοπούλα, έσαι καλο-γραμμένο σε δύο φύλλα κομφο χαρτί δε-μένα με ρεύς κορδελίττα... Σε εγχαίρω που έπαίξες στο 'Φάτο Θρακιόσια κι' έλ-πίζω, τόσα που έκαμες την άρχή, να μω γράφεις συχνά, για να σε γνώριω ακόμα καλύτερα. Είσαι 12 χρονών και πηγαίνεις στην Γ' του Γυμνασίου; Πολύ καλά!

Πολύ λίγα μου γράφεις, Μπουμπουλίνα, κι' ύστερα από τόσον καιρό. Καλή δεν μ' έχεις συνηθισμένη. 'Ετσι... Καλή έκπρωχία στη Γαλλική 'Ακαδημία. Στο «'Εθ-θνικό θέατρο» θα παίξθω φέτος τό γωστό δράματάκι του κ. Βανόπουλου «Φορητό»; που όταν πρωτοπαίχτηκε, είχε την επίτι-μολία του «Ποπολάρου». Νέο έργο έτοιμάζει τό «Φάντασμα», δεν έβριθ' όμως αν θα παίξθω σ' αυτήν την περίοδο ή του χρόνου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο λαχικισμός: — Τό τελευταίο λα-χέσι! Τό τελευταίο έμεινε, κάρτε: — Δεν παίρνεις; λείπει στο Ζιζάνιο ή άσπερή του.

Και τό Ζιζάνιο: — Τι λές καλέ, από τό άποδυλέμα-τα θα πάρα: Κυρίακος Α. Κανάκης

ΒΛΑΝΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΗΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήνα, 42 δός Εβριπίδου την 4 'Οκτωβρίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράματα με ά-τεταγμένες γραμματόσημο: Σφίγγε τα! — Δεν άπαντώ σε άπορίες που τις λύ-νει ο 'Οδηγός των Σνδρομητών: δια-βάστε τον!

ΣΗΜΕΡΑ, καθώς βλέπετε, προκηρύττω τό Πένταθλο της διετίας 1934-35. 'Η προ-θεσμία είναι ως τό τέλος 'Ιανουαρίου, δη-λαδή τέσσερις σχεδόν μήνες. 'Εχετε λοι-πόν άρκιτό καιρό για να εργαθήτε όσοι θέλετε να λάβετε μέρος. — Στο ερχόμενο θα δημοσιόσω τ' άποτελέσματα των εδ-σήμεν του 1933, και θακοιμηθώσιν τ' άποτελέσματα των έκτάκτων Διαγωνισμών Μπρόδο, Χωρίς Φτερά, που μω έονά- γραφες τόση γρηγορα. Αυτό θα πη ότι πραγματικώς έχεις σκοπό να με άποξη-μιώσης για τη μακριά σου σιωπή. Ναί, αν έχεις τό Σήμα, καλλά διαπλασοπούλα θα έγνωρίζες, και βέβαια πρέπει να τό πέρως, όταν μάλιστα θα πής στο βέλο. Στείλε μου τό κομμάτι σου και μη φοβά-σαι. 'Αν δεν είναι καλό, θα σου πω τό λάθη του και δεν θα γελασω καθόλου.

Και σένα, 'Ερμούσια, σε είχα χύσει και χαρηνκα που έλαβη γράμμα σου ύστερ' από μήνες. Είδα μάλιστα πως διορθώσες σημαντικά και τό γράφετό σου και μω άρσαν τα μεγάλα έκείνα καλλιγραφικά, σ' αγονικά, γράμματα που έκαμες από πάλι. Μόνο τη δικαιοσύνη της σιωπής σου δεν βρήκα άρκιτή. Τι θα πη που είσαις στο χωριό σου; δεν έχει κι' έκεί χαρτί, πένα, μελάνι, ταχυδρομείο; 'Ας είναι, τόρα έλπίζω να με άποξημιώσης και σ' σάν τη Χωρίς Φτερά.

'Εχεις άκούσει ποτά, Πριγιμιέσσα, τό «πιάσες και μη έβρινα»; Πραγματικώς, πολλοί άνθρωποι πεινάουν τα παραδεγ-μένα — κι' όχι μόνο τα θρησκονικά, άλλα και τα κάθε λογής όόγματα — χωρίς να τα έβρινα, δηλαδή χωρίς να σκέπτονται πάνω σ' αυτά. 'Αλλοι άπσαννίος τά έξ-τέλουν όλα με τη λογική τους, κι' άλλα τα παραδέχονται, άλλα τάπορριπτουν.

'Εχεις άκούσει ποτά, Πριγιμιέσσα, τό «πιάσες και μη έβρινα»; Πραγματικώς, πολλοί άνθρωποι πεινάουν τα παραδεγ-μένα — κι' όχι μόνο τα θρησκονικά, άλλα και τα κάθε λογής όόγματα — χωρίς να τα έβρινα, δηλαδή χωρίς να σκέπτονται πάνω σ' αυτά. 'Αλλοι άπσαννίος τά έξ-τέλουν όλα με τη λογική τους, κι' άλλα τα παραδέχονται, άλλα τάπορριπτουν.

'Εχεις άκούσει ποτά, Πριγιμιέσσα, τό «πιάσες και μη έβρινα»; Πραγματικώς, πολλοί άνθρωποι πεινάουν τα παραδεγ-μένα — κι' όχι μόνο τα θρησκονικά, άλλα και τα κάθε λογής όόγματα — χωρίς να τα έβρινα, δηλαδή χωρίς να σκέπτονται πάνω σ' αυτά. 'Αλλοι άπσαννίος τά έξ-τέλουν όλα με τη λογική τους, κι' άλλα τα παραδέχονται, άλλα τάπορριπτουν.

παιρνε την ανάπτυξη που πρέπει. Ο μύθος δέν είναι πλήρης. Για αρχή όμως είναι πολύ καλό.— «Ένα γράμμα» του *Αγκάθι*. Ακατάληπτο για όλους τους άλλους εκτός από εκείνην στην οποία απευθύνεται. — «Η κόρη του Ψαρά» της *Κόρης του Βόλγα*. Άρκετά πρωτότυπο, αλλά πολύ φτωχό στη γλώσσα. Δέν διαβάσει κανείς παρά παιδιούλα, μικρούλα, φτωχούλα κτλ. Μέτρο και δροσικαταληξία άμυρπια.— «Ο βασιλεύς κι' ο χωρικός» του *Μοντε-Χριστου*. Πασιγνώστο.— «Η ξευπνάδα του Τοτού» της *Ακακίας*. Άτεχνα γραμμένο. Το θέμα μέτριο.— «Άντιο Σοφία» του *Υφανοβάτση*. Συνειθισμένο.— Θα εξακολουθήσω.

Η *Διάπλασις άσπάζεται* τους φίλους της: *Κεραμίδιον Γάτον* (γάλασα πολύ με τα «έπεισόδια» των δυο Κυριακών σου, που δέν σάφηναν να μου γράψης' έλπίζω να μη σμιθής τίποτα την έπομένη) *Έχω* (μπορεί να είναι κι' έτσι' δέν φυλάω πάρορπιτόμενα κομμάτια για να ιδώ' όπωςδήποτε, θα μπορούσας να μου το ξαναστείλης με κάποιες προσθήκας, εδω κι' εκεί, ώστε να παίρνη κανείς μία σαφέστερη ιδέα για κείνο το βιβλίο) *Ροζήν* (έξέταλασα' και τώρα περμένο γραμμα σου από τη Θεσσαλονίκη' δέν πιστεύω ν' άργήση; ε;) *Τσιγγάνικο Βιολί* (παρασκευαστής της Νίκας' συγχαρητήρια στο Νίκο' γράφα μου!) *Πιτσιρίκον* (ναί, ε' τόπος αυτός θυμίζει τόσο ιστορικά!) *Άστρον της Δύτης* (έστία'!) *Θάλασαν* (άντι του ύπολοιπου θα λάδης ο' λίγο που θα ξαναυποψώθον, 7 τετραδιά) *Ταξιδιώτην*, *Ίσιδα* κτλ. κτλ.

Είς δόσας επιστολάς έλαβα μετά την 30 Σεπτεμβρίου άπαπαντήσα από άρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του νέου 27ου Διαγωνισμ. Αι λύσεις του φύλλο. τούτου δέκται μέχρι 6 Δεκεμβρίου.

539. Διπλόος Λεξιγραφος
Της λίμνης κάποιου γέφυ
Και κάποιου χρονικού,
"Αν το καθένα πάρη
Μεγάλο ποταμό,
Τόν ίδιο, —για φαντάσου—
Νά δυο πουλιά—μπροτά σου!

540. Στοιχειοτονογγρισος
Πεσι και κόμικλο—κακομοιριά μου!
"Ημουν ο δύστηνος' μά—τι χαρά μου,
"Εν' άπ' τα γράμματα, τώρα, μου βγάξεις,
Τόν τοικισμ' μου μου' τόν άλλάξεις
Και από μένα δέν μένει τίς.
Παρά ένα τίποτα, σχεδόν σικιά.

541. Μεταγραμματισμός
Μ' ενός γράμματος και μόνου
Άλλαγή με και του' τόνου,
Τώρανο δέν βλέπεις μπρός σου,
Παρά κύνεις το σταυρό σου.

542. Δίγγραμμα
Στου Βυζαντίου το θρόνο
Τέρσεσικό άνταμώνω.
Το θηλυκό είναι χώρα
Γνωστή σου, έλληνική.
Το' ούδέτερο δες τώρα;
Μιά έκομιστή μονή.

543. Καχυμμένοσ και άντεστραμμένοσ Κυβόλεξον

* * * 1. Ούδεις άναμάρτητος' 2. * * * Το έτος χωρίζεται εις μήνας, εβδομάδας, ημέρας' 3. * * * Ο Κολομβος άνεκάλυψε την Άμερικήν' 4. Η Άνωσ, ή Μασσαλία είναι πόλεις γαλλικά.

Είς έκάστην των άνωτέρω φράσεων εύρίσκειται, άναγνωσκόμενη άντιστρόφως, από μία λέξις εκ των τσαορών, αι όποιαί άποτελούν το Κυβόλεξον, όπου αι άσται άναγινώσκονται και καθέτας.

544. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Πηγών
2 5 1 4 3 7 = Άπόστολος
8 2 8 1 7 = Άρχαία Έλληνική πόλις
4 1 7 6 5 7 = Άρχαίος οίκωσ
5 2 8 4 1 7 6 7 = Μετά την λειτουργίαν
6 3 4 5 8 7 = Φίλος ήσος.
7 1 4 4 5 7 = Υπατος Ρωμαιοσ

545-549. Μαγικόν Γράμμα

Τη άναλλαγή ενός γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός φωνήεντος πάντοτε του άυτου, να σχηματισθούν δι' άναγραμματισμού πέντε πρόσωπα της Γραφής:

Άρης, Άλας, Άμην, Άεί, Άείδος.

550. Έπιγραφή εκ Τριπλής Άκροστιχίδος

* * * Τα τρία πρώτα γράμματα έκάστης των κάτωθι ζητούμένων λέξεων, τιθένενα κατά σειράν εις τήν θέσιν των άστερισκων, * * * άποτελούν έπιγραφην της όποιος ζητείται ή άνάγνωσις.
* * * 1. Έορτή της Θεοτόκου' 2. * * * Άγωνιστής-άδελφής' 3. Μέγας ποταμός της Άφρικής' 4. Θεός Αιγύπτου' 5. Παλιόν μουσικόν δογανόν' 6. Άνιθ εκ της Καινης Διαθήκης' 7. Αριθμός (της γραμματικής)' 8. Βάροσ.

551. Γρήγοσ

	[σε]		[σε]
[σε]	ού		[σε]
[σε]	ού	εις	ού [σε]
		*	
	ού		
[σε]	[σε]	[σε]	

(Πάσαι αι άνωτέρω Άσκήσεις έλήφθησαν εκ της έραυθεύσεως εις το Πένταθλον Σουλλογής του ΑΥΤΟΧΑΡΙΟΥ).

ΑΥΞΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκήσεων του φύλ. 29

333. Σήμαντρον (Σήμ, άντρον). — 334. Άβελ-Βοβέλ. — 335. Άκτις-άκτις. — 336. Κάστωσ.

337. Ν ΔΑΣ ΖΥΘΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ (ρανίς, Άκράγας, Νιαγάρας, Ίκαρία, Κρανός, όρκος, Σίκινος). — 339-348. Διά του Σ: Κάδος, Ένωσις, σασίζω, άσός, Σύμη). — 344. Φίλιαν φύλιαν. — 345. Και το πνεύμα έν είδει περιστεράς (και τό, πνεύμα [δασεία], έν ι δη, περι στε ρας).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Χαιρετώ την συμπαθητικήν συντροφιάν του Διαπλασσοκόπου. Άνταλλάσω Μικρά Μυστικά με όλα τα Διαπλασσοπούλα. Μπράβο, Παοχαλιά!!!; ; ; Θέλεισ να γνωριστοίμε; Ά/σις: Α. Παπαγαωργίου, Φαρμακείον Άσπεριάδου, Αέρσιαν δια Σαδί Νωέλ

[ΑΔ'—472]
Ανταλλάσω τετραδιάκια με Διαπλασσοπούλα-ες. Γράφαιτε Ά/σιν: Σοήν Σακελλαρίου, Ίατωιαν.

Ηρώσ της Άρένας
[ΑΔ'—473]
Τους αγαπητοίς μου φίλους: Τάσων Δούζη, Σπίγγα και Γρήσο, θερμή εύχαριστώ για τα όμορφα τετραδιάκια τους. Θάλασα

[ΑΔ'—474]
Γρήσο, έγραφα, ξανάγραφα, ξανά-ξανά-γραφα, ΤΙΠΟΤΑ' περιμένοσ γρήγορα έξηγήσαις. Τάσος Λούζης

[ΑΔ'—475]
Υπερευχαριστώ, Σπίγγε, για τις εύχές' είναι άργά για να σοδ άντεπυχηθώ. Τοδ χρόνου λοιπόν. . . Πώς λές να φορτώφαι από είμαι μέλος της Έθνικής Ένώσεως Έλλάδος; (Παράρτημα Άλεξανδρείας); Πάγω ταχτικά έχει δις τις έβδομάδος και καιζώ τάβλι. Η «Παιδικήσ σηνές» και τα «Αουλοόδια» σου π' έρσανν-βλέπω ή αδύναμη κι' άπειρη πένα σου κάνει θαύματα, πολλά θαύματα. Πάντα φιλικότατα Τάσος

[ΑΔ'—476]
Γάδλα, υπάρχουν στη Αέρσιαν κάτι κάρτες που νασταλοούν την Άλεξάνδρειά; Άλληλογραφοίμε; Τάσος Λούζης

[ΑΔ'—477]
Είναι καιρός που ή Άθήνα φιλοξενεί την γλυκειά ύπαρξη της ΚΑΡΑΟΚΑΡΦΟΤΡΙΑΣ. Νομίζω πως δέν πρέπει να ξεχωρίσ εις Άλεξάνδρος φίλεσ, που δ' χωρισμός της μεθ' ύμην τόσο. ΘΑΙΜΜΕΝΗ ΓΟΥΤΕΙΑ

[ΑΔ'—478]
Ουδέλληλος, Φάνη Άφαντε, αλλά περιοδεύον διευθυντής (έννοούμεθα). Σπεσιμένος Λόρεδος

[ΑΔ'—479]
Χρυσή Παταλούδιτσα = Αιγουδιτσα = Χριστινα Μεγαλακική. Σ' άρσος; Νά. . . Γιατι σοδ είμαι άγνωστη καθώσ γράφαις στα Μ. Μυστικά. Τι κύκλο κάνουν τα δύστηχη τετραδιάκια. Άδικα όμως, γιατι άνακαλόφθης. Είσαι ή δέν είσαι Διαπλασοπούλα; —Σαδί Νωέλ ψευδώνυμο φώνησε τ' όνομα = Ασανίδας Η. . . Αδούσα Δαπλάντ

[ΑΔ'—480]
Λυσόχαρτο, Ταξιδιώτη, θα μ' έκαμνε εύτυχισμένη ένα σας γραμματάκι. Ά/σις: [ΑΔ'—201]. Χρυσάλλις

[ΑΔ'—481]
Θεοτρέλλη = Β. Γεωργαρίου, Μαγνήτης = Κ. Πιταούλης, Τσακόντα = Φ. Άφεντουλίδου. Βρέστε μας!! Άνυπόφορη, Χιωτοπούλα

[ΑΔ'—482]
Ταρέζν, Σπεσιμένοσ Λόρεδε, Δουξ του Ράιχσταγ κλπ, διαχειρισαι, διευθονται και υποδιευθονται: Διά τελευταίαν φοράν οσ άνακαλό εις την τάξιν: Μετανοήσατε προτου έκδώσοσ περιοδικόν! ΨΥΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΑΔ'—483]

Ασοκαλίωσης: Πρίγκιψ Έσρνιν = Μαρίνος, Ροδοδάκτυλος Ηώς = Χατζηκυριακού, Σπίγγε των Πάγων = Σβάρνα, Τρελλή Δόλια = Βουρβίδου, Καλιδιωτίτσα = Άποστόλου, Φρόνιμος Ταροξίας = Τσαλαπίδης, Ναυτοπούλα της Άνδρου = Κυρτάτα, Τσακόντα = Άφεντουλίδου, Άτίθασα = Τσπουζή, Θάλασα = Θ. Κομνανού, Βοσροπούλα = Θεοχαρίδου, Παοχαλιά = Μάυρομμάτη. Δυνόφωσ της Δόξης